VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

Közgazdász

a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

X. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM. ÁRA: 60 FILLÉR 1968. FEBRUÁR 10.

Húsz év – az új küszöbén

Beszélgetés dr. Bedő Gyula elvtárssal, az új oktatási rektorhelyettessel

AZ IDÉN ŐSSZEL ÉRKEZÜNK egyetemünk fennállásának — pontosabban marxista egyetemmé történt átszervezésének — 20. éves évfordulójához. Az események kapcsán felkerestünk egy olyan közgazdászt, aki az elsők között végzett. Beszéljen eddigi életpályájáról, mondjon véleményt egyetemünk jelenlegi munkájáról.

— 1952-ben végeztem a tanári „A" (akkor: politikai gazdaságtan—jog) szakon — kezdi a beszélgetést Bedő elvtárs.

— Mekkora volt az egyetemi lekötöttség?

— Sok! 33—36 kötelező óra, rengeteg vizsga (az I. év első félévében például 12 tárgyból — nem tévedek 12! — vizsgáztunk. Tankönyv úgyszólván egyáltalán nem volt. A jegyzetek késve, némelyikük csak a vizsga után jelent meg. Mennyit és milyen igazságtalanul — azóta már sokszor eszembe jutott — „zsörtölődtünk" tanárainkkal ezért, akik soha sem hivatkoztak objektív nehézségekre, helyette még nagyobb erővel, még több munkával törekedtek adni, minél jobbat, minél hasznosabbat. A világnézeti közgazdasági tárgyakról beszélek. Pedig volt objektív nehézség! A magyar felsőoktatás történetében ezek a jegyzetek első átfogó és tudományosan rendszerezett marxista—leninista alkotások voltak. Akkor még a szovjet tudomány írásos eredményei is csak kevéssé jutottak el az országba. Csak annyit mondhatok: ezeknek az első jegyzeteknek a megírása rendkívüli s el nem évülő teljesítménye volt a többségükben ma is jól ismert és köztünk élő szerzőiknek, tanárainknak.

A kötelező irodalom terjedelme viszonylag kevés volt. Mégis nagyon sokat és egymást

Dr. Bedő Gyula elvtárs, az új oktatási rektorhelyettesünk

állandóan segítve tanultunk. A jegyzethiány kényszerített, tanáraink meggyőző — mint visszaemlékszem — akkor szinte varázserővel ható szavai és a mozgalmi szervek agitációja is ösztönzött bennünket a minél több irodalomolvasásra. Ezzel együtt a vita munkáról és politikáról, no meg egymás hibáiról, mulasztásairól szinte életelemünk volt.

Sok társadalmi munkát végeztünk, az évfolyam zöme dolgozott és nemcsak egy viszonylag kis létszámú ún. aktív mag. A mai szemmel nézve persze, volt abban nem kevés felesleges nyüzsgés, de egészében jó volt, őszintén és lelkesen „forradalmárkodtunk", *s aktivitásunk nagyszerűen összetartotta a közösséget. Szinte versenyszerűen felelősséget érzett az egyes tagjaiért a szemináriumcsoport.* Igaz, a hallgatók több mint fele párttag volt. És nem véletlenül. Sokan jöttek közülünk közvetlenül üzemből, faluról, többen meglett családos emberek voltak, nagy élettapasztalattal, köztük néhányan illegális kommunista múlttal. A párt-alapszervezet valóságos motorja, húzóereje, lelkesítője volt az évfolyamnak.

TERMÉSZETESEN, MA MÁSOK a feltételek és körülmények, ezért eltérőek a mozgalmi munka és egyáltalán a diákélet formái és normái, de így sem ártana néha felelevéníteni egyet s mást a 15—20 évvel ezelőtt hasznosnak tűnt közösségkovácsoló formákból.

— Hogy került a tanszékre, hol dolgozott az egyetem befejezése után?

— 1950-ben kerültem a Politikai Gazdaságtan Tanszékre a II. évfolyam szigorlatainak sikeres letétele után mint gyakornok. És 1952-ben a tanulmányok befejeztével ott is maradtam, azóta ott dolgozom. Közben a legkülönfélébb társadalmi és állami megbízatásokat végeztem az Egyetemen, mindig azt, amivel éppen a kollektíva, elvtársaim, a vezető testületek bizalmukkal megtiszteltek.

Én személyesen nagyon sokat köszönhetek az egyetemnek; tanáraimnak az ifjúsági szervezetnek és munkatársaimnak. Nagyon hozzám tartozónak érzem és szeretem az egyetemet. Valahogy észrevétlenül hozzánőttünk. Itt tudatosodott s elméletileg is rendeződött bennem az, amit környezetemből, családomtól és az első angyalföldi pártszervezet öreg munkásaitól ösztönösen a szívemben hoztam. De hasonlót mondanak évfolyamtársaim is, ha olykor összetalálkozunk és idézünk diákéveinkből.

— Milyen „útravalót" adna most a végzősöknek?

— Talán az *első és legfontosabb:* és most különösen igaz, hogy az egyetem befejezése után egy percre sem szabad abbahagyni a közgazdasági irodalom tanulmányozását. *Napjainkban a közgazdaságtudomány rohamos léptekkel fejlődik és a „lépéstartás" megköveteli a megszakításmentes tanulást.* Ha nem volna ilyen gyors az élet valóságos fejlődése, akkor is sok dolga lenne a kezdő közgazdásznak. Most az új gazdaságirányítási rendszerben nemcsak a szűk munkaterület ad feladatot. Figyelnünk, tanulmányoznunk kell a gazdasági életben végbemenő változásokat és aktív tevékenységgel azok részesévé kell válnunk. Ez teszi már a kezdő közgazdászok számára is teljes értékűvé, az egyéniséget is felemelővé — munkájukat.

— A másik gondolat is ehhez kapcsolódik. Eddig is követelmény volt, de most még inkább az, hogy a tényleges közgazdasági munkakörben működők foglalkozzanak és *tisztában legyenek saját munkaterületüknek azokkal a kihatásaival is, amelyek más területekre esnek; — legyenek tekintettel a különböző gazdasági folyamatok közötti kapcsolatokra.* Ezek a folyamatok önmagukban is, de méginkább összefüggéseikben egyre bonyolultabbak, sokrétűbbek, ugyanakkor ismeretük az eredményes munka egyik alapfeltétele. Így pl. az iparban dolgozó közgazdásznak ismernie kell munkájának mezőgazdasági, belkereskedelmi, külkereskedelmi stb. vonatkozású problémáit.

A TOVÁBBKÉPZÉS EGYRÉSZT SZINTETIKUS jellegű kell hogy legyen, az általános közgazdasági kulturáltság és hazánk gazdaságának minél jobb ismeretére irányulónak, másrészt specializált, a szűkebb értelemben vett szakmai területre vonatkozónak. A közgazdásznak ellenőriznie kell az elméletet, a gyakorlat eredményeinek tükrében (azt is mondhatjuk, nem szabad kritikátlanul olvasni), másfelől az elméleti irodalmat fel kell használni a gyakorlat gazdagítására, a tevékenység alkotóvá tételére.

— Mint oktatási rektorhelyettes, milyen változásokat vár az egyetem oktatási rendjében az új gazdaságirányítási rendszer kezdetével?

— A kérdésről önkéntelenül is az jut eszembe, hogy a régi diákok újból vizsgáznak, de most már mint tanárok. És ez nem könnyű próbatétel. Ha nagyon egyszerűsíteni akarnék, azt mondhatnám: hogy mennyire sajátítottuk el a marxizmus—leninizmus gyakorlati alkalmazását saját területünkön azt az dönti el, hogy most mennyire tudjuk megtanítani diákjainkat az új követelményeknek megfelelő korszerű ismeretek alkalmazására. *Talán a legfőbb, legalapvetőbb feladat: gyakorlatiasabbá tennünk az oktatást.* Ha a gyakorlatiasságot helyesen értelmezzük már magába zárja azt a követelményt, hogy oktatásunk elméleti színvonalát emeljük, világnézeti-politikai tartalmát javítsuk. Ha nem ezt tesszük, óhatatlanul prakticizmusba süllyedünk. A hallgatóknak a gazdasági kérdések, az előremutató új iránti érzékét, problémafelismerő- és megoldó készségét olyanná akarjuk fejleszteni, amely lehetővé teszi, hogy *a fiatal közgazdász rövid idő múltán — 1—2 év és nem 5—6 esztendő alatt — teljes értékű szakemberré,* a közösségért magas szinten felelősséget érző szemléletű személyiséggé váljon a maga területén.

— Mire számíthatunk konkrétan?

— A már korábban elfogadott korszerű képzés elveinek részletes kimunkálása most van folyamatban s a közeljövőben tárgyalja ezeket az Egyetemi Tanács és jutunk elhatározásra. Mindenesetre már most nyilvánvaló, hogy *az ún. kötelező terjedelem — tananyag és óraszám egyaránt — csökkenni fog, de fajsúlya, sűrűsége fokozódik.* Azt és úgy akarjuk tanítani, amire a közgazdásznak valóban szüksége van, és amit a gyakorlati munkája során alkalmazni tud. Az órák jelentős részében tipikus, az életből merített valóságos közgazdasági problémák kerülnek feldolgozásra. A statisztikai, matematikai, szociológiai módszerek komplex használatával, a dialektikus materialista szemlélet és gondolkozási készség fejlesztésével elmélyítjük az egyetemi tananyagok és a konkrét gazdasági elemzés kapcsolatát.

— A változásokkal csökken-e vagy nő a tanárok és a diákok elfoglaltsága?

— Igen és nem, de talán ez nem is helyes kérdésfeltevés. *Csökken ugyanis a felesleges túlterhelés és növekszik az időtálló, használhatóbb ismeretanyag megszerzésére fordítandó elfoglaltság.* Az a szándékunk, hogy tanár és diák munkája egyaránt hatékonyabbá váljon. A csökkenő kötelező keret ellenére tanároknak és diákoknak nem kevés nehézséget kell leküzdeniük. Ezek egy része az újszerűségből fakad. A tanszékek közötti kooperációt fokozni és javítani kell. Sokoldalúbb és szervezettebb összefogás, több közös munka és nagyobb igényesség szükséges az eddiginél; a tudományos oktató- és nevelőmunka terén egyaránt. Törekedniök kell a kötelező anyag szilárd, időtálló elsajátítására. A gyakorlati foglalkozásokra való felkészülésnek ez elengedhetetlen feltétele.

Elvárjuk a kötelező anyagon túl a közgazdasági irodalomnak a jelenleginél lényegesen szélesebb körű olvasását, tanulmányozását, általában az önálló gondolkodást, studírozást, problémázgatást, a folytonos vitázgatást... *Ehhez folyamatosan, de súlypontozva kell tanulni.* Az utóbbi elsajátításához a tantestületen kívül a KISZ-szervezet is sok segítséget nyújthat.

H. Gy.

450 vizsgázó — és csak 10 jeles

Tesztrendszer a Gazdaságföldrajz tanszéken

Mindenekelőtt helyesbítjük a címet: az a vizsgáztatási forma, amelyet ebben a félévben a tanszék bevezetett, nem kifejezetten teszt, hanem esszé jellegű; teszt és kviz kérdésekkel tarkított, térképismeretet követelő írásbeli kikérdezés. — Ennek hangsúlyozása, szemben az elterjedt elnevezéssel nagyon fontos — mondja *dr. Bernát Tivadar* tanszékvezető docens. — Ugyanis a teszt „klasszikus" értelmében valóban a lexikális ismereteket, a mechanikus gondolkodásmódot helyezi előtérbe, pedig ezt mindenképpen el akartuk kerülni a kérdések összeállításakor.

— *S ez mennyiben sikerült?*

— Azt mondhatnám, a kísérlet 90 százalékig váltotta be a hozzáfűzött reményeket. Természetesen voltak hiányosságai, és itt elsősorban nem is a mechanikus tudást említeném, hanem a kérdések túlméretezettségét.

— *Vagyis a tanszék maximalista volt a feladatok meghatározásánál?*

— Ha a kérdések számát, s az anyag nagyságát nézzük, igen. Kilenc kérdésre kellett válaszolniuk a vizsgázóknak s ezek a kérdések a teljes félévi anyagot átfogták.

Így ennél a vizsgánál nincs „peches" és „mázlista" itt a felkészültségi hiányosságokat laboratóriumi pontossággal lehet mérni,

ami feltétlen a módszer javára szól. Viszont minden vizsgáztatónak tudni kell, hogy nincs abszolút tudású hallgató, aki az anyag minden apró részletét azonos pontossággal ismeri.

Soknak bizonyult a 9 kérdés; a tavalyihoz képest gyengébb eredmények születtek.

— *450 vizsgázóból 10 jeles — egy kicsit rosszul hangzik. Nem hiszem, hogy ez reális kép lenne az első évfolyamról.*

— Nem az, s éppen az előző oknál fogva nem. Feltétlenül csökkentenünk kell a kérdések számát; az eddigi vélemények szerint 6 lesz az optimális kérdésszám. Ezenkívül kísérletünk több más tapasztalatát is felhasználjuk majd az év végi vizsgáknál. Ezek legtöbbje a tesztrendszer folytatása mellett szól. Hogy csak a legfontosabbat említsem: a szubjektivitás teljes kizárása — *a szóbeli vizsgáknál több mint egy egész jegy különbség volt a „legjobb szívű" és legszigorúbb tanár átlagos osztályzatai között.* Ez semmiképp sem nevezhető egészséges jelenségnek egy tanszéken belül. Most az említett differencia tizedben sem mérhető — fejezte be szavait *Bernát* elvtárs.

Ezek után elárulhatjuk, hogy

a fenti rövid beszélgetést néhány elsőéves hallgató kérésére folytattuk le,

akik panaszt emeltek (s mint az előbbiekből látható, nem teljesen alaptalanul) a „teszt" rendszer túlkapásai ellen.

De nem lennénk hűek az igazsághoz,

ha elfeledkeznénk egy másik panaszról, amely legalább annyira jogos, mint az előbbi. Mert a vizsgáztatók is panaszkodnak.

„Nem egyszer előfordult, hogy fölajánlottuk a hallgatóknak a jobb jegyet, amennyiben szóbeli vizsgát tesz és ott helytáll. A legváltozatosabb pedagógiai módszerekkel próbáltuk bebizonyítani, hogy nem kell semmitől se tartaniuk, ezen a vizsgán semmit se veszíthetnek. De hasztalan volt a biztosítás, biztatás, többségük szinte menekült ettől a lehetőségtől.

No, igen, ez az a pont, ahol nekünk hallgatóknak is egy kicsit magunkba kell szállnunk. Hogy valaki vállalkozik-e szóbelire vagy sem — ez teljes mértékben magánügy. Viszont közüggyé válik, ha „Teszt professzor" túlzott szigora ellen lépünk fel. Mert bírálatunk csak akkor lesz hatékony, ha a jobb osztályzat érdekében a vizsgázók is kihasználnak minden lehetőséget.

—ppó—

KINEVEZÉSEK

A művelődésügyi miniszter dr. Bedő Gyula docenst oktatási rektorhelyettessé, dr. Barna Gyula docenst az Ipari Kar dékánjává, helyettesévé pedig dr. Ferencz László tanszékvezető docenst nevezte ki. Dr. Bikics István docenst, volt rektorhelyettest és dr. Megyeri Endre docenst, volt Ipari kari dékánt a funkciójában végzett jó munkájáért, dr. Polinszky Károly miniszterhelyettes köszöntötte.

Országos tanácskozás a nyelvoktatásról

Tanácskozásra hívta össze a KISZ Központi Bizottsága február 6-án egyetemünk tanácstermébe az ország egyetemeinek, főiskoláinak, a minisztériumoknak és több társadalmi szervnek képviselőit. A megvitatásra kerülő kérdésben mindnyájan érdekeltek vagyunk: „Az egyetemi, főiskolai nyelvoktatás helyzete, problémái és a KISZ feladatai" címmel rendezték a konferenciát.

Bessenyei Lajos KISZ-titkár üdvözlő szavai után dr. Suara Róbert tanszékvezető egyetemi tanár megnyitotta a tanácskozást. Második napirendi pontként dr. Gombár Józsefnek, a KISZ KB egyetemi és főiskolai osztály vezetőjének referátumát hallgatták meg a résztvevők. Gombár elvtárs két fő kérdés köré csoportosította előadását: — Hogyan látja a KISZ az egyetemi és főiskolai nyelvoktatásunk helyzetét; milyen feladatot tűz maga elé, mit javasol az illetékes szerveknek.

A szünet utáni hozzászólások több oldalról vitatták meg a felmerült problémákat: a minisztériumok, a tanárok, az illetékes szervek és a diákok szemszögéből.

A tanácskozás részletes ismertetésére visszatérünk.

(K. J.)

ELHELYEZÉSI BIZOTTSÁG

Pár nap múlva egy miniszteri rendelet lát napvilágot, amely lényegesen módosítja a végzett hallgatók elhelyezésének eddigi gyakorlatát. Ezzel kapcsolatban a következő felvilágosítást kaptuk a Rektori hivatalból:

A rendelet az eddiginél nagyobb súlyt helyez az egyetem és vállalatok kölcsönös tájékozódására, az információ cserére. Egyetemünk részletes felvilágosítást nyújt arról, mit tudnak hallgatói, s alkalmazásuknál melyik a legcélszerűbb terület. Szükséges a vállalat részéről történő viszont-információ, hogy egyetemünk felmérhesse a közgazdászok iránt megnyilvánuló kereslet nagyságát, összetételét. Nagyobb teret kell engednünk a hallgatókkal való személyes foglalkozásnak, a tájékozódó beszélgetéseknek; ezen a területen a tanszékekre hárul majd fokozott felelősség.

Márciusig történik meg a kölcsönös információ, áprilisban pedig életbe lép az új pályázati rendszer. Ennek irányítására megalakul egyetemünkön az Elhelyezési Bizottság, valamint a Propaganda Bizottság. Ez utóbbi megfelelő propagandamunkával tájékoztatni fogja a vállalatokat, intézményeket az egyetemi szakokról, az itt végzett közgazdászok képességeiről stb.

Lapunk részletesen ismertetni fogja a rendeletet, s a megalakuló bizottság munkáját is.

Szicíliáért!

Egyetemünk népi táncegyüttese és zenekara február 16-án este 7-kor előadást rendez az aulában, melynek bevételét a sziciliai földrengés károsultjainak megsegítésére ajánlja fel. Jegyek a közönségszervezésen 10,— Ft-os áron még kaphatók!

Látogatáson...

Lányok a kollégiumban — riportunk az 5. oldalon.

Pártnapon hangzott el az oktatási reformról

Január hónapban az Általános Közgazdasági Karon pártnap keretében vitatták meg oktatóink és hallgatóink az oktatási reform aktuális kérdéseit. A vitaindító referátumot *Dr. Kovács Géza dékán* elvtárs tartotta. A referátumot széleskörű vita követte.

Reformmunkánk felülvizsgálatának okai:

Dékán elvtárs bevezetőként történelmi áttekintést nyújtott a reform-munkák alakulásáról. Hangsúlyozta, hogy a reform az egyetem fennállásának 20 éve alatt szinte állandóan napirenden volt. Legtöbbször átmeneti tanterv alapján folyt a tanítás. Más országok — szocialista és tőkés országok egyaránt — ugyancsak reformproblémákkal „küzdenek". Legutóbb pl. Romániában dolgoztak ki átfogó reformot a közgazdász felsőoktatásra.

Az oktatás átfogó megreformálásának kezdete *Dr. Háy László* elvtárs nevéhez fűződik. Amellett, hogy bátran léptette elő és bízta meg komoly feladatokkal a fiatal oktatókat, széleskörű bizottsági hálózatot szervezett a tanszék mellett külső szakértők bevonásával, az oktatás struktúrájának és a tananyagoknak a továbbfejlesztésére.

Ebben az időszakban sok korszerű elképzelést körvonalaztak, a munka decentralizált vitele miatt erőteljesen érvényesültek parciális érdekek is.

Dr. Pach Zsigmond Pál rektorsága alatt befejeződött a tanszéki elképzelések koordinálása, megvédte az egyetem távlati tantervét a *„Tudományos- és Felsőoktatási Tanács"* előtt lefolyt vitában és ebben az időszakban körvonalaztak olyan reform-elveket, mint

az elméleti és metodológiai képzés viszonya, a tantárgyak egymásra épülése, a stabilitás és rugalmasság, a közös vonások és a speciális tananyagok aránya.

Az 1967/68-as tanév elején újból visszatértünk a reform olyan kérdéseire, amelyeket korábban lezártnak tekintettünk. Ez elsősorban

a mechanizmus reformjából adódó konzekvenciákkal — szakemberszükséglet változása, mérnökök, jogászok, felsőfokú szakiskolák, politikai képzettségű középkáderek versenye, végzett hallgatóink elhelyezési rendjének változása, külső szervek fokozódó érdeklődése képzésünk iránt

— függ össze. Kétségtelen az is, hogy a rektor személyében bekövetkezett változás is hatott a reformmunkák fejlődésére. A közgazdász-reform igyekszik koncepcióját érvényesíteni. Hiba lenne azonban a változások okát az utóbbi tényezőre korlátozni. Hiszen a jövőben sem lesz követelmény, hogy minden rektor elölről kezdje a reformmunkákat.

Képzésünk színvonaláról való vélekedés

Képzésünk jelenlegi színvonalát két vetületben kell megvizsgálni. Ha az elmúlt húsz évet vesszük alapul, és képzésünk jelenlegi színvonalát 1948-hoz mérjük, nyugodt lelkiismerettel számolhatunk be jelentős fejlődésről. Mai tananyagaink konkrétabbak, több szakmai ismeretet nyújtanak, mint a húsz évvel korábbiak. Tananyagaink ideológiai színvonala is a felhalmozott tapasztalatok általánosítása révén tovább emelkedett.

Ha azonban a mindenkori igényekhez mérjük oktatásunk színvonalát, akkor jelentkezik az elmaradás. 1948—50-ben az egyetemi tananyagok nyújtották a szóban forgó tudományágak legkorszerűbb ismereteit, az egyetemen kívül is tízezrek ismerték meg a marxista filozófiát és a közgazdaságtudományt egyetemünk akkori tananyagaiból. Jelenleg ilyenfajta előnyünk nem egyértelmű abból adódóan, hogy az oktató- és kutatóhelyek több esetben elszakadtak egymástól és a kutatási centrumok nem egyetemünkre összpontosultak.

Egyes tananyagaink színvonala nem áll azon a korszerűségi fokon, amely hazánkban az ismeretek legkorszerűbb formáját jelenti.

Több témakörből korszerűbb ismereteket tartalmazó publikációk jelentek meg egyetemen kívül, mint amennyire tananyagaink szóbanforgó témakörei korszerűek.

Az oktató-nevelő- és tudományos munka hármas egységéről

Miután dékán elvtárs foglalkozott a különböző szakok képzési problémáival, és a szakképzés továbbfejlesztésének általános irányaival, az oktató-nevelő- és tudományos munka hármas egységén belül a továbbhaladás szempontjából a tudományos kutatómunkát emelte ki. Azt hangsúlyozta, hogy nézete szerint — jóllehet többen nem osztják ezt az álláspontot — *a tudományos kutatás fellendítése — amely nem jelentheti periférikus résztémák előtérbe állítását — az oktatás korszerűsítésének kulcskérdése. A korszerű oktatás viszont lehetővé teszi, hogy korunk nagy kérdéseit — a társadalmiakat, a gazdaságiakat és a műszakiakat egyaránt — az oktatáson belül válaszoljuk meg és ezzel csökkenthetjük az oktatáson kívüli ilyen irányú terhelésünket.* Az oktatáson kívüli nevelésről természetesen nem mondhatunk le. Kétségtelen azonban, hogy szükséges a KISZ önállóságának e téren is az erőteljesebb növelése.

A reformot döntő mértékben jelenlegi oktatóinknak kell végrehajtani

Oktató karunk — folytatta az előadó — alkalmas a reformfeladatok végrehajtására. Az oktató testület zömét azok a 35—45 éves oktatók teszik ki, akik már egyetemünk neveltjei és megfelelő szakmai-pedagógiai felkészültséggel rendelkeznek. Fontos azonban, hogy felülvizsgálják több esetben jelenlegi kutatási témáikat és — ha azok nem közvetlenül befejezés előtt állnak — bátran cseréljék fel, új, a korszerű követelményeknek megfelelő témákkal. Ez fontos feladat lesz a káderfejlesztési terv felülvizsgálatkor is, amely tavasszal lesz aktuális. *Egyetemünk derékhadát képező oktatóinknak, akik maguk is végigküzdötték a szocializmus építésének eddigi szakaszát, megtisztelő feladata lehet — idősebb, nagy tapasztalatokkal rendelkező oktatóinkkal együttműködve — az építés eddigi feladatainak a jelenleginél mélyebb és tudományosabb általánosítása, az elmélet színvonalának emelése.* Ezzel egyben javuló feltételeket biztosíthatnak fiatal oktatóink világnézeti fejlődéséhez is.

A dékán elvtárs nézete szerint a matematika és a gépi számítástechnika széleskörű alkalmazása és elterjesztése a mai 30 évesek és az azoknál fiatalabbak feladata lesz. E feladatra való felkészüléshez megfelelő feltételeket kell biztosítani. Fiatal oktatóink kiváló képességű hallgatók voltak, nyelv- és matematika ismeretük is kielégítő. Közös érdekünk, hogy zöld utat biztosítsunk további fejlődésükhöz.

Természetesen, a továbbiakban sem mondhatunk le külső szakemberek tudásának hasznosításáról.

További széleskörű *vitában* külön hangsúlyozást nyert az alapozó tárgyak szerepének a fontossága.

Nem tartották célszerűnek a kialakult tárgyak visszaszorítását addig, amíg új témák nem kerülnek megfelelő színvonalon kidolgozásra.

Szó volt a komplex témák kutatásáról és oktatásáról, továbbá arról, hogy a vállalatoknak népgazdasági összefüggésekben képzett közgazdászokat kell foglalkoztatni. *Többoldalú vita folyt a nyelvoktatás szerepéről és jövőjéről, a hagyományos oktatási módszerekben rejlő tartalékok kiaknázásáról és az új oktatási módszerek elterjesztéséről.* A vitában hangot adtak oktatóink körében megnyilvánuló kétélyeknek, aggályoknak is, jóllehet, nem az ilyen jellegű álláspontok a döntőek.

A vitában hangsúlyozást nyert az is, hogy a Kar szerepe az oktatási reform sikeres végrehajtásában rendkívül nagy, hiszen e Karhoz tartozó tanszékek több olyan alapvetően fontos tárgyat oktatnak, amelyeknek egyetemi képzésünk egészére nagy hatása van.

Hogyan lehet?... Vita*

„Marxista" templomozók

Hazánk alkotmánya — eltérően számos tőkés államétól — elismeri a lelkiismeret szabadságát: minden ember szabadon követheti azt az ideológiai álláspontot, amelyet kisebb-nagyobb mértékben, többé-kevésbé tudatosan magáénak érez. Ez rendben van. Szocialista társadalmunk fontos jellemvonása a szabadságjogok biztosítása, a széles körű demokratizmus.

Nincs rendben viszont, hogy egyetemünkön, a *Marx Károlyról* elnevezett *szocialista* közgazdasági egyetemen is viszonylag nagy körben felleljük a vallásos nézeteket, az istenhitet.

Rendben van: egyetemi tanulmányaink a marxizmusra, a marxista politikai gazdaságtanra, a marxista filozófiára, és a tudományos szocializmusra épülnek. Nincs rendben, hogy egy húsz-huszonkét éves — tehát a múlt „keresztényi, nemzeti" Magyarországának fertőző nacionalista ideológiájától *közvetlenül* megkímélt — fiatal nem tudja teljes tudatossággal átérezni saját tapasztalatait, tanulmányait.

Számszerű adatokkal nem szolgálhatunk arra, hogy tulajdonképpen mennyire elterjedt egyetemünkön az istenhit. Elég reménytelen dolog lenne ezzel kapcsolatban akár név nélküli reprezentatív felmérést végezni: el lehetünk készülve arra, hogy még így sem kapunk őszinte válaszokat. Következtetéseink különböző jelenségekből, alapos feltételezésekből fakadnak. Utóbbi időben egyre-másra kézbesíti a posta a csoport- vagy nemrég végzett diáktársunk meghívó kártyáját egyházi esküvőjére; látunk közgazdász hallgatókat istentiszteletekre igyekezni; ismerjük társaink ilyen vonatkozású otthoni körülményeit, és ebből, valamint az ő jelleméből, (olykor teljesen lepiezetlen) megnyilvánulásaiból következtethetünk *igazi* állásfoglalására. Jó néhány olyan hallgató van az egyetemen, aki egyházi iskolában végzett. El tudjuk képzelni, hogy „anyatejjel beszívott" meggyőződését fel fogja adni? Elképzelhető, de...

A marxista szociológia nagy jelentőséget tulajdonít a kis csoportnak, mint a társadalmasulás eszközének. Igaz, ennek elsősorban a gyermekkorban, a serdülésben, az önálló gondolkodásig való eljutásban van nagy szerepe. Tudatában kell lennünk annak, hogy hatalmas akaraterőt is igényel az, hogy valaki teljesen megszabaduljon korábbi világnézeti álláspontjától, számos embernek még 18—20 éves korára sincs kialakult világnézete! Kevesen, igen kevesek képesek ezt a fordulatot „kikínlódni" maguknak. Sokszor mi sem adunk hozzá elég segítséget, bár többségükben ezt nem is akarják. Nem akarnak szembe kerülni otthonukkal, környezetükkel, korábbi énjükkel.

Nem kevés kétely fakad abból, hogy sokan értetlenül állnak világunk végtelen sokoldalúságával, kimeríthetetlen csodáival szemben. Tény: a mai rohanó, szerteágazóan szövevényes élet egy ember számára megismerhetetlen. De vajon megismerhetetlen-e maga az anyagi világ az emberi társadalom számára? Dialektikus materializmusból jól ismert kérdések ezek, úgye?

És mégis, ezeknek a kérdéseknek és valaszaiknak ismeretében, egyes, *marxista nevelésű egyetemi hallgatók* megrekednek az objektív idealizmus tudománynyomorító talaján.

Az ellentmondás nyilvánvaló.

Marxista nevelést kapunk a középiskolában, egyetemen egyaránt. Marx — egyetemünk névadója — 1848-ban publikálta Engelsszel együtt a Kommunista Kiáltványt, amely már első fejezetének kezdő — immár legendássá vált forradalmi — megállapításában „Minden eddigi társadalom története az osztályharcok története" állást foglalt a történelem (és az egész objektív valóság) materialista felfogása mellett.

„A Kommunista Kiáltványt 1848-ban tette közzé Marx és Engels. A Kiáltvány leszögezi, hogy minden eddigi társadalom története az osztályharcok története stb, stb", — fejtegeti az istenhívő, objektív idealista diák és indexébe bekerül a jó jegy. Mi ez, ha nem ellentmondás?

Marxista nevelést kapunk: tisztában vagyunk azzal, hogy a tudat fáziskésésse követi a társadalmi alap változásait. Könnyen jöhet most a vád: ha ennyire ismerjük az elvi tételeket, miért nem tudjuk azokat következetesen alkalmazni a gyakorlatban, miért kifogásoljuk ezeket a *természetes jelenségeket.*

Vajon jogos-e ez a vád? Adjunk helyt neki és szemléljük szótlanul az eseményeket? Fogadjuk el bírálat nélkül az effajta „természetes jelenségeket" éppen a mi egyetemünkön, ahol elsődleges szerepe van az ideológiai nevelésnek?

Nehéz megérteni, hogy közülünk való diákok ne tudjanak hinni önmaguknak, ne legyenek képesek reálisan felmérni és mérlegelni *közvetlen* tapasztalataikat, tanulmányaikat.

Marxizmust tanulnak s idealisták maradnak. Talán egy kicsit sajnálatra méltóak is, hiszen majd egy évtizeden át kénytelenek véka alá rejteni nézeteiket, szív, lélek nélkül biflázni. Lehet, hogy paradox a hasonlat, de ez az egész olyan, mintha egy kommunista meggyőződésű ember, *más lehetőség híján,* egyházi ösztöndíjjal tanulna az egyház főiskoláján, nem feledve egy percre sem, hogy tulajdonképpen és alapvetően ő a kommunista társadalmi eszmék híve.

Marx Károly *Közgazdaságtudományi* Egyetemre járunk. Az egyetemünkön nevelkedett értelmiségre, közgazdászokra vár az a megtisztelő feladat, hogy a szocialista gazdasági építés élvonalában segítsék, minden erejükkel, meggyőződésükkel támogassák rendszerünket, új és új *gazdasági* (tehát *politikai* is) sikerekre vigyék szocialista hazánkat.

Hogyan lehet valaki alkotó, marxista eszmékhez hű, a szocialista társadalmat tudatosan építő közgazdász — objektív idealista alapról?

Mindig mást tanulni, mást érezni, másként olvasni, másként gondolni, akaratlanul is mereven elválasztani a betűt, a valót a tudattól — a legnagyobb kétkedések közepette határozott fellépéssel meggyőzni másokat a szemináriumon, vagy akár csak hallgatni, nem merni (miért? ki tudja...) szólni, ellenkezni, hangosan vitatkozni — ez már *igazi ön-lélekmérgezés.*

Súlyos, bonyolult kérdések ezek, és úgy érezzük, a probléma helyénvaló és aktuális. Nyitva hagyjuk a gondolatsort: várjuk hallgatóink, olvasóink hozzászólását, észrevételeit.

Halász György

Vita*

PREMIER

Az első bemutatkozás — történjen az bárkivel és bárhol — mindig fokozott izgalommal, ha úgy tetszik, lámpalázzal jár...

1

Tompa Katalin, a VBKM 7-es számú VÁV gyárának 1967-ben végzett fiatal közgazdásza egymás után szívja a cigarettát. Közben beszél. Gondolata egyetlen dolog körül forog: a bemutatkozáson. Katit ugyanis azzal a felelősségteljes, önállónak nevezhető munkával bízták meg a gyár tisztségviselői, hogy határidőre dolgozza ki a gyár üzemgazdasági osztályának ügyrendjét. A munkával a napokban készült el. De hogy hogyan, az csak most derül ki. Az első véleményező: az árosztály.

— Izgatott?

— Nagyon.

— Miért?

— Nem tudom, hogyan értékeli munkámat Biró elvtárs, az árosztály vezetője. A téma nehéz. Az üzemgazdasági osztálynak eddig nem volt ügyrendje, az új gazdaságirányítási rendszer azonban parancsolóan megköveteli az ügyrendet. E nélkül nem dolgozhat az osztály eredményesen. Annak ellenére, hogy sokat dolgoztam az új ügyrenden, több szakirodalmat olvastam hozzá, mégis félek a premiertől.

— Mitől tart a legjobban?

— Álláspontom megvédésétől...

2

Fordít egyet a beszélgetésen. A közelmúlt egyik érdekes eseményét eleveníti fel. Azt a pillanatot, amikor a gyár tanácsadó főmérnöke magához kérette.

— Mondja drága kislányom, tanult maga az egyetemen valószínűségszámítást?

— Igen — válaszoltam meglepődve.

— Akkor végezze el reprezentatív megfigyelés és valószínűségszámítás alapján egy szóródás standard hiba és véletlen hiba-számítását.

— Sikerült?

— Megoldottam. Miska bácsi, a főmérnök, gratulált. Soha nem gondoltam volna, hogy valóban szükség lesz ilyen alapos matematikai tudásra.

3

— Higgye el, jól érzem magam a gyárban. Szeretettel fogadtak és ami nekem különösen megnyerte a tetszésemet, számítanak a munkámra. Kezdő közgazdásznak ez önbizalmat ad, feloldja a lámpalázt, magabiztosabban áll az ember a lábán. Egy dolog mégis állandóan foglalkoztat.

— Micsoda?

— Szükség van-e egy esztendeig arra, hogy a gyárral ismerkedjünk? Ezt az időt én túl soknak tartom. Véleményem szerint kevesebb idő is elegendő lenne a kölcsönös megismerésre. Az állandó helyváltoztatás ezt nem hogy elősegítené, hanem hátráltatja. Ilyen formán csak részmunkát végezhetünk, ami kizárja az alapos, elmélyült foglalkozást. Pedig szeretném már tudni, hol dolgozom majd véglegesen!

Elbúcsúzunk. Kati távozóban még viszszaszól.

— Nagyon kérem, ez utóbbiról ne beszéljen. Esetleg félreértik. Nem szeretném, ha premierem ez miatt csorbát szenvedne.

Tanácsát azonban nem fogadtam meg. Elvégre a premier így alkot kerek egészet.

— dk —

Vizsga — vizsga — vizsga

Olvasóinkhoz

1968. januárjától a vonatkozó rendelet értelmében a lapok árai megváltoztak, s így a 4 oldalas „Közgazdász" ára a korábbi 30 fillérről 40 fillérre, a 6 oldalas újság ára pedig 60 fillérre nőtt. Február 1-től kezdve tehát — a szerint, hogy milyen terjedelemmel jelenik meg lapunk — 40, illetve 60 filléres árat kérünk azoktól, akik a porta melletti árusításnál veszik meg az újságot.

Előfizetőinket az esetenként 6 oldalon megjelenő lap árkülönbözete nem érinti.

Gulliver az antipátok földjén

Bevallom, reggelente csapnivaló a memóriám. Mire felébredek, mindig elfelejtem, miről álmodtam. A minap azonban kivételesen nem így történt, sőt, még most is emlékszem, hogy egy másodosztályú vasúti kocsiban ültem. A határőrnek megmutattam az indexemet, és néhány óra múlva már Antipátia fővárosában voltam, amelynek nevét — hiányos antipát nyelvtudásom miatt — nem tudom leírni. Alig tettem két lépést a meglehetősen füstös pályaudvari peronon, amikor belebotlottam az antipát közgazdászképző főiskola rektorába, aki rögtön bemutatott a főiskola egyik legkiválóbb tanárának, majd egy úrutazásra hivatkozva, magunkra hagyott bennünket.

Mint megtudtam, a professzor világszerte igen nagy megbecsülésnek örvend. Első találkozásunk után ugyanis tüstént felajánlotta vendégszeretetét arra a pár napra, amit Antipátiában töltök, és azonnal feltűnt nekem, hogy lakásában rengeteg külföldről jött levél, disztávirat, díszdoktori cím stb. hevert mindenfelé. Rövidesen azután, hogy kényelembe helyeztem magam, szólt a csengő, és nem várt vendég érkezett: az angol televízió volt riportere, egy Gulliver nevű idős férfi, akit politikai meggyőződése miatt távolítottak el az NMS-től, és aki azóta saját szakállára készít riportokat. Házigazdám lelkesedésében nem vette észre, hogy Mr. Gulliver NMS-igazolványa már évek óta érvénytelen; örömmel állt a mikrofon és egy miniatűr tv-kamera elé.

Mr. Gulliver a harmadik világról kérdezgette vendéglátómat, aki mindenféle mértani idomokat rajzolt fel neki egy erre a célra rendszeresített halványlila táblára, és a különböző deltoidokban elhelyezte az egyes politikai pártokat, az egyházakat, a tisztikaszinót stb., stb. Azt mondta, hogy a kisebb deltiodokon elhelyezkedő szervezetek jelentősen, a nagyobbakban elhelyezettek pedig egyre kisebb mértékben befolyásolják a politika alakulását. Mr. Gulliver megkérdezte tőle, hogyan vélekedik egy neves múlt századbeli nyugati szociológusról (egy bizonyos K. Marxról van szó), aki sok gondot fordított arra (s egyesek szerint nem is minden eredmény nélkül), hogy a társadalomban megkülönböztesse a jelenséget a lényegtől. A professzor azt válaszolta, hogy hallott róla, de az egy leegyszerűsített séma, ami más célokat szolgált. Mr. Gulliver pipáját rágcsálva megjegyezte, hogy nem a részletekről, hanem az alapelvekről van szó, amelyek lehetővé teszik, hogy a különböző társadalmak között különbséget tudjunk tenni, majd feltette második kérdését.

Az exriporter arra volt kíváncsi, mi a professzor véleménye az elmaradott országok gazdasági helyzetéről. Nagyon szegények szegények — válaszolta házigazdám. Gazdaságilag igen fejletlenek. Nagy az éhség, tőkére van szükségük. Mr. Gulliver megtörülte szemüvegét, és megkérdezte, hogy vajon a társadalmi berendezkedés nem oka-e a szegénységnek. A professzor udvariasan megkérte, hogy ne szakítsa félbe, majd folytatta. A nagy szegénység, az éhség — hangsúlyozta — olyan politikai feszültségekhez vezethet (lásd még forradalmi helyzet címszó alatt), amelyek a mai technika mellett nagy veszélyeket rejtenek magukban. Ezért a fejlettebb országoknak jelentős segéllyel kellene hozzájárulniuk ahhoz, hogy ezekben az országokban megindulhasson a számottevő ütemű gazdasági növekedés. Mr. Gulliver két well szócska között aziránt érdeklődött, vajon azt jelentené-e egy ilyen akció, hogy a harmadik világot megindítják az úgynevezett kapitalista fejlődés útján, meg hogy nem lenne-e egy társadalmi változás nagyobb hatással a gazdasági fejlődésre, mint ahogy azt néhány ország példája bizonyítani látszik. A professzor erre is válaszolt valamit, de (bár az interjú egyébként angol nyelven folyt), ezúttal nyilván antipátul, mert én egy szót sem értettem a dologból.

Hát ennyi az egész, a többi élményemmel igazán nem háborgatom az olvasót, sőt, ezt sem mondtam volna el, ha visszafelé jövet nem találkoztam volna egy Antipátiába szakadt hazánkfiával, aki, amikor beszámoltam neki Mr. Gulliver kérdéseiről és a professzor válaszairól, a lelkemre kötötte, hogy meséljem el az esetet Pesten, biztosan jót nevetnek majd az otthoniak, hogy milyen dolgok vannak Antipátiában.

BETLEN JÁNOS

A Béke Tsz és egyetemünk

RÉGI ADÓSSÁGUNKAT törlesztettük önmagunkkal szemben, amikor meghívtuk a *kislángi Béke Termelőszövetkezet* vezetőit, hogy közvetlen, személyes találkozás kapcsán beszéljük meg — alaposan, átgondoltan, pontról pontra haladva — KISZ-bizottságunk és Fejér megye egyik legjobban gazdálkodó szövetkezetének jövőbeli együttműködését érintő, elvi és gyakorlati kérdéseket egyaránt. Olyan konkrét kérdéseket, amelyek valóban sikeres megvalósítása egyformán lehet majd hasznos mind az *ezer taggal* dolgozó gazdaság, mind KISZ-szervezetünk számára.

A kislángi tsz elnöke, *Horváth György* elvtárs nem ok nélkül büszke eredményeikre.

1967-ben egy tag átlagjövedelme meghaladta a 26 ezer forintot, a munkaegység értéke 48—50 Ft. Ma már havi 1200—1800 garantált készpénzelőleget tudnak kifizetni, gépeiket saját erőből — újabban az amortizációs alapból — vásárolják.

Gabona-termésátlaguk jóval az országos szint felett áll. A növénytermesztésnek és állattenyésztésnek — a munkák különbözőségéből adódó és eltérő jövedelmekben mutatkozó — ellentéte egyelőre még problémát jelent, de a minél ésszerűbb elosztási rendszerrel igyekeznek azon is segíteni. Fő céluk a belterjesség fokozása, a gazdaságos termelés biztosítása. (Nemrégiben például, több termelőszövetkezet közös vállalkozásaként takarmánykeverő üzemet létesítettek.) *Problémák mind gazdasági, mind egyéb — különösen kulturális — téren még jócskán akadnak; ezek megoldásához kérik és várják segítségünket.*

Kovács László KISZ-titkár — „civilben" a tsz főállattenyésztője, Gödöllőn végezte az agrártudományi egyetemet — elmondta, hogy falun a legnagyobb gondot a kultúra, a művelődés jelenti.

A HELYI KERETEK NEM MINDIG ALKALMASAK az öntevékeny kultúr- és sportmunkára, a megfelelő szakember is hiányzik. Az egyszerű emberek érdeklődési körét szélesíteni, színvonalát emelni kell, ugyanakkor vannak már konkrét, kielégítésre váró igények is. Rajtunk múlik, mindenekelőtt a kultúrosztályon, hogy milyen jellegű és szintű műsorokkal, rendezvényekkel teszünk emlékezetessé egy-egy estét a kislángi művelődési házban, a hangulatos, szépen berendezett KISZ-klubban vagy — amennyiben mód és alkalom nyílik rá — akár itt az egyetemen is. Népitánc-együttesünk nagy sikerű előadása, a Neoton-zenekar farsangi bálja, a márciusra tervbe vett irodalmi est vagy május elsejei sportversenyek — mind többet jelenthetnek pusztán formai együttműködésnél. Ugyanakkor egy-egy külföldi diák vagy hozzánk érkező külföldi delegáció kislángi látogatása — a dolog „egzotikumán" túlmenően — politikailag is rendkívül hasznos lehet mindannyiunk számára.

Klima elvtárssal, a tsz párttitkárával már arról is beszélgettünk, hogyan kapcsolódhatnánk be egy-egy gazdaságossági számítás vagy korszerűsítési program konkrét menetébe.

Fiatal oktatóink, képzettebb hallgatóink előadásokat tarthatnának általános vagy mezőgazdasági vonatkozású közgazdasági kérdésekről, a mechanizmus idevágó problémáiról, aktuális politikai eseményekről.

A „Béke" Termelőszövetkezet vezetői nem zárkóznak el a pozitív kezdeményezésektől (s a tsz lényegében az egész községet képviseli), sőt, erkölcsileg és — ha az akció sikere megkívánja — anyagilag is támogatják azokat. Törekvéseink iránya megegyezik és ez feltétlenül alapot biztosít ahhoz, hogy a jövőben megtaláljuk azokat a formákat, melyek „prototípusaivá" válhatnak az ilyen jellegű, kölcsönös érdekeket szolgáló együttműködésnek.

Lipovecz Iván

Esti Elemér Esetei...

„Este fess a pesti nő..." így szól a dal. De nekik erre nincs idejük, mert míg az egyes pesti nő fess este, addig a kettes nő és férfi tanul a beste.

Tudniillik: elhatározták, hogy tanulnak. Tanulnak, mert tanítják őket. Ki? Hogy? Kit? Hogyan? Erről leszen szó a ma ESTI mesénkben.

Míg gólya a gólya (esti gólya), addig azt hiszik, hogy egyenesen egy általános iskolai falvédőről lépett le a tag és a 6.20-as vicinálissal gyött Balmazmocsoládról. Ide! Nekik! Tehernek!

Mert mi volt addig?

A csöndség!

A nyugalomság!

De gyött ő! Az estis, mint a pestis! Azóta se csöndség! Se nyugalomság!

Hát nem baj! Maj mi ledobjuk nekik az előadást akár kiismeri magát szegény halandó hallgató (este), akár nem. Nem számít. Majd a vizsgán (szigorlaton, beszámolón, zárthelyin stb.) (a nem kívánt rész törlendő) úgy is kiderül...

Aztán tellik, múllik az idő! Van, aki olyan sikerrel végzi az egyes éveket, hogy többször prolongálják őket. (Van olyan, aki 15 éve szerény HALLGATOJA egyetemünknek.)

S végül idős gólya, felnőtt, ősz, öreg, reszketeg, de ötödéves lesz az eladdig csak gólya. S akkor!

Akkor már jó, mer már úgyis edzett.

Nem baj, ha nem mondjuk meg nekije, hogy nem kell, mégse kell, a megállapodás és többszöri telefonbeszélgetés ellenére se kell vizsgáznia. Elég nekije egy egy aláírás is. Hadd drukkoljanak a „kis" betyárok! Nincs szükség arra, hogy a napi munka mellett egy kicsinyke időt, energiát takarítsanak meg. Csak drukkoljanak a gügyék! Azt, hogy a három órakor kezdődő vizsgára fél háromkor érkezőknek már fél háromkor is megmondhatnánk, hogy nem kell izgulni, mert elég az aláírás is! A „csacskáknak"?! Az nem fontos.

Csak az a fontos, lássák: ilyen vagyok, ilyen... Nagyon fontos, nagyon pontos, precíz. De az együttérzésemet otthon hagytam. Megaztán az úgysem illik egy egyetemi oktatóhoz.

Vagy:

Nagy probléma nincs, ha az anyag és az előadó nem ugyanazt mondja. Vigye magával a kiskésit az estis és hámozza ki, kinek van igaza, Meg különben is: állok elébe! TESSÉK MEGCÁFOLNI!!

Elég nagyfiúk meg leánykák már ahhoz, hogy eldöntsék: kinél akarnak ... vizsgázni.

Ha nálam: akkor fújják az én elméletemet. Ha nála: akkor fújják az ő elméletét. Ha másnál: akkor fújják a ... ez a játék megy a végtelenig.

„Inter duos litigantes, tertius „gaudet"." Csakhogy ebbe az örömbe üröm is vegyül. De ki figyel oda?!

Különben is nem igazi az olyan egyetemista estis meg nappalis, meg mindegyik, akinek nem volt, vagy nincs legalább egy uv-ja.

Ja! Hogy nem mindig összefüggő, amit mondok?! Az nem baj! Hozzanak magukkal spárgát a hallgatók, kössék össze, akasszák az ablakfélfára és összefüggő lesz.

Majd február 15-ig eldől, vajon sikerült-e nekijek, vagy sem Hát ennyi mára elég.

Jó tanulást gyerekek, aluggyatok szépen, álmoggyátok meg, milyen lesz az új félév.

ah!

Aforizmák

Lehet, hogy ha másban nem, de a szívsebészetben feltalálták a halhatatlanságot?

★

Z.-t azért rúgták ki, mert összecserélte a forradalom gyermekbetegségét az imperializmus végelgyengülésével...

★

Aki minden helyzetben pontosan tudja, mit kell cselekednie, zseni vagy javíthatatlan gazember.

Vétek a hibában

Az ország több egyetemén elkészült a KISZ új követelményrendszere, amely hivatott a mozgalmi munkát, a KISZ egész tevékenységét magasabb színvonalra emelni. Ezeket a követelményrendszereket általában az jellemzi, hogy (hasonlóan a központi elképzelésekhez) a tagokkal, alapszervezetekkel szemben általánosságokat állítanak követelményül, vagy ha így szebben hangzik, minőségi ismérveket akarnak valamiféle mennyiségekben mérni. (Pl. „Képes legyen a környező világ jelenségeit, a társadalmi jelenségeket igazi mivoltukban, teljes bonyolultságukban megközelíteni és értékelni.") Olyan általánosságok ezek, amelyek teljesítését, illetőleg nem teljesítését egyaránt rá lehet bizonyítani az ún. „egyszerű KISZ-tagra". Ezt az ellentmondást a követelményrendszerek készítői is felismerték és görcsös igyekezettel kerestek olyan, mennyiségileg is mérhető ismérveket, amellyel „meg lehet fogni" az „egyszerű tagot" a mellesleg nagy adminisztrációval lebonyolítandó értékeléskor.

Mi lehet ilyen mennyiségileg is mérhető mozgalmi tevékenység a tagbélyeg rendszeres vásárlásán kívül? Csak a fizikai társadalmi munka és ezen belül is az önkéntes építőtábor. Így ír például az ELTE Bölcsészettudományi Kar tervezete:

„Minden KISZ-taggal szemben alapvető követelmény, hogy az egyetemi évek alatt legalább egy alkalommal nyári ifjúsági építőtáborban vegyen részt. Ettől eltekinteni csak orvosilag igazolt fizikai munkára való képtelenség, vagy rendkívül rossz szociális körülmények esetén lehet."

Míg a követelményrendszer „csupán" az ISZM-ben már egyszer elkövetett hibák ismétlése, ennek a fentebb idézett „követelménynek" az esetleges elfogadása már súlyos vétek szervezetünk tekintélye ellen.

Mint köztudott ezek a táborok — nevükben is szerepel — önkéntes jellegűek. Ezért immorális az, hogy a követelményrendszeren keresztül nyomást gyakoroljunk azokra, akik valamilyen okból nem hajlandók részt venni ezekben a táborokban. Ezzel a „követelménnyel" mellesleg azok tiszta szándékai és lelkesedése is semmissé lesz, akik valóban önként mentek és mennek dolgozni az építőborokba. Így azután rövid idő alatt lejáratnánk a KISZ történetének talán legsikeresebb mozgalmát, valamint az önkéntesség elvét, amelyet — bármilyen furcsán hangozhat is egyeseknek — a fiatalok komolyan vesznek.

Az már egy más kérdés, hogy a gyakorlatban nem is lenne elegendő munkahely az „önkéntes" jelentkezők elhelyezésére.

Köztudott, hogy a mi egyetemünkön is készül ilyen követelményrendszer. Jó lenne, ha készítői elkerülnék a követelményrendszer alapjában hibás koncepciójának eme már vétkes következményét.

— laki —

BEMUTATKOZÁS KISLÁNGON

Sokat ígérő kapcsolat bevezetőjeként látogatott a múlt hónap végén egyetemünk tánccsoportja és népi zenekara a Fejér megyei Kisláng községbe, hogy bemutassa műsorát.

A kultúrterem már jóval az előadás kezdete előtt zsúfolásig megtelt, szinte moccanni sem lehetett. „Na, lássuk, mit tudnak ezek az egyetemisták!" — olvashattuk le a várakozó arcokról. S fiataljaink csakhamar bebizonyították képességeiket. Már az első számot lelkes taps köszöntötte, s a kipirult arcok, a derűs tekintetek mutatták, hogy érdemes volt „leruccanni" ide, nagyon hálás közönség ez...

A műsort követő vacsorán beszélgettem a helyi tsz vezetőivel, akik dicsérték együttesünk temperamentumát, az előadás színvonalát. Szó esett arról is, hogy eddig elég ritkán látogatott hasonló profilú és nívójú együttes a faluba, s az egyetemmel kötött megállapodástól várják többek között a kultúrprogram sokrétűbbé válását, színvonalának emelkedését .

Közben valaki bekapcsolta a lemezjátszót, s a fáradtnak hitt táncosok hatalmas kört alkotva járták a szirtakit, — a helybeliek nagy örömére. A poharak is gyorsan ürültek, a kapcsolat sikerére koccintottunk valamennyien.

Megelégedetten, jókedvűen, új barátokkal gazdagodva indulhattunk vissza az éjféli órákban a fővárosba. Bizonyára hasonló sikert hoz a NEOTON együttes jövő szombati szereplése is.

—kurtán—

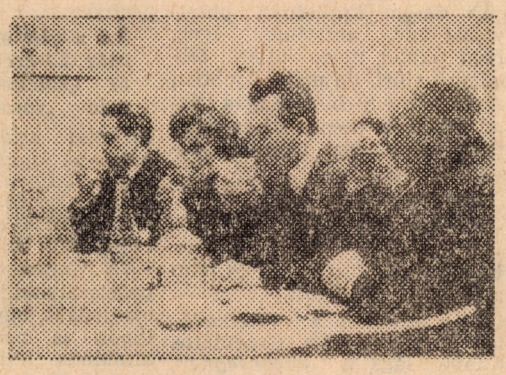

Kislángon kedvesen, szeretettel fogadtak bennünket

Lehet, hogy nehéz a felfogásom?

Mint hamarosan az egyetemet befejező lény, nagy érdeklődéssel figyelem az Élet velem és sorstársaimmal kapcsolatos elképzeléseit. Amikor megláttam kedvenc lapom, a Hétfői Hírek hasábjain Illetékes nyilatkozatát, egyből olvasni kezdtem. Többek között így nyilatkozik Illetékes:

„Minden megürülő pedagógusi állást nyilvánosan meghirdetnek, és azokra nemcsak az idén diplomát szerzők, hanem már az állásban lévő pedagógusok is pályázhatnak. Ez azonban nem jelent majd hátrányt az új szakemberek számára, mert ők viszont az álláscsere útján megürülő helyekre kerülhetnek."

Valóban megnyugtató. Mert miről is van szó kedves kollégáim, akik pedagógusok lesztek?

Adva van *A* helyen egy állás, amelyre pályázik mondjuk Most Végzett Diplomás és Gyakorlott Szakember. Tegyük fel azt a rendkívüli esetet, hogy *A*-ban úgy döntenek: Gyakorlott Szakembert alkalmazzák. Ez nem jelent majd hátrányt, hiszen felszabadul Gyakorlott Szakember helye *B*-ben, amelyet megpályázhat Most Végzett Diplomás. És persze Gyakorlott Szakember II., aki eddig *C*-ben tevékenykedett. Ha esetleg itt is Gyakorlott Szakember II. mellett döntenek, akkor sincs semmi baj, hiszen ott a megüresedett hely *C*-ben, stb. stb.

Már majdnem teljesen megnyugodtam, amikor eszembe jutott, hogy ha Most Végzett Diplomás számára nem jelent hátrányt az, hogy *A*-ban, *B*-ben vagy esetleg *C*-ben fog dolgozni, akkor miért ment át Gyakorlott Szakember *B*-ből *A*-ba? *(A képlet tetszetős, de csak viszonylagos... — Szerk.)*

Ha ugyanis valami az egyik számára semmiféle hátrányt nem jelent, akkor ott a másik számára sem lehet semmiféle előny. De akkor mért mászkál ez a Gyakorlott Szakember? Miért nem marad nyugton a helyén? E rejtélyes kérdés megoldásában kérem a tisztelt olvasók segítségét.

— ki —

Szakszervezeti közlemények

A szakszervezeti bizottság egyetemünk dolgozói, oktatói, kutatói részére február 15-én angol, francia, német és orosz nyelvekből beszédfejlesztő és középfokú vizsgákra előkészítő tanfolyamot indít. A heti 6 órás foglalkozású — minden nyelvből 6—8 fős — tanfolyam kb. három hónapig tart. Előzetes teszt-vizsga dönti el, ki melyik csoportba kerül. A tanfolyam költségeit részben a szakszervezet, részben a tanfolyam résztvevői viselik. Jelentkezési határidő: február 14-ig a nyelvi tanszék vezetőjénél.

★

Az ELTE SZAKSZERVEZETE a nyári időszakra Zakopánéba, Karpacra, Jénába, Prágába és Leningrádba szervez turista üdültetést, melyre egyetemünk dolgozói is jelentkezhetnek. Az utazások anyagi feltételeiről Dr. Kupcsik József docens (106-os mellék) ad részletes felvilágosítást.

Komoly helyreigazítás

Múlt számunk megjelenése utáni napokban több aggódó hallgató kereste fel szerkesztőségünket, az iránt érdeklődve, tényleg igaz-e a szörnyű hír, hogy március 15-től 21-ig tanítási szünet lesz. Megnyugtatásukra közöljük, hogy elírás történt, csupán 15-én és 21-én lesz szünet, 16-tól 20-ig semmi akadálya az előadások látogatásának.

(—Szerk.—)

A VIT országáról

Sokáig kérdéses volt a világifjúsági találkozók további sorsa. Az 1947 óta két- majd háromévenként megrendezésre került „fesztiválok", az egész világ demokratikus, haladó érzelmű fiataljai monstre találkozóinak nagyszerű folyamata megszakadni látszott: az algériai, majd a ghanai események miatt két ízben is el kellett halasztani a IX. VIT megrendezését, ezt követően pedig az amúgyis feszült nemzetközi helyzet további éleződése miatt a kérdés egy rövid időre le is került a napirendről. De éppen az így kialakult világpolitikai helyzet sürgette-siettette, hogy minél szélesebb fórumon, minél zártabb sorokban hallassák hangjukat a haladást igenlők, a DIVSZ tagszervezeteiben tömörült, jobbat akaró és szebbrevágyó fiatalok képviselői.

A bécsi, majd a helsinki VIT-en meghirdetett „Béke és barátság!" jelszó — talán a korábbi évekénél is fokozottabb — aktualitását felismerve jelentette be a Dimitrovi Kommunista Ifjúsági Szövetség, hogy Szófia 1968-ban várja a — sorrendben kilencedik — Világifjúsági Találkozó résztvevőit.

Magát a rendező országot, a szocialista Bulgáriát nem kell különösebben bemutatni; közülünk is sokan jól ismerik. Mióta az egyéni turizmus fellendült, a bolgár tengerpart — csakúgy, mint az ország belsejében, kopár hegyormokon vagy kies völgyekben fekvő, idegenforgalmi nevezetességű kisebb-nagyobb városok — a magyar egyetemisták egyik legkedveltebb és — ami a lényeg — legolcsóbb kiránduló-helyévé vált; jónéhányan egész nyarukat ott töltik, sátorral vándorolnak a mintegy 400 kilométeres partvidék mentén, *Balcsiktól Neszebáron és Szlancsev brjag-on át, le egészen Primorszkoig.* (A „tehetősebbek" ezt az utat szárnyashajón teszik meg; többet látnak, de hamarabb is fogy el a pénzük.)

Kevesebben ismerik azonban magát a fővárost, a keleti és nyugati kultúra elemeit, a régi és modern idők emlékeit sajátosan egyesítő *Szófiát.* (Bár ősi város — a központban még rómaikori, IV. századból származó épületmaradványokat is feltártak —, mint főváros, múltja alig ötvenesztendős; a cárok székhelye a Balkán hegységben fekvő *Veliko-Tirnovo volt.)* És bizonyára még kevesebben ismerik a szófiai fiatalokat, diákokat, akik nemsokára a IX. VIT büszke házigazdái lesznek és a mindenfelől összesereglő vendégeiket fogják a *Dimitrov-mauzóleumba,* a csodálatos értékeket őrző múzeumokba, a *Szabadság-parkba* vagy éppen *a Vitosára, Szófia János-hegyére* kalauzolni. Kiválasztásuk nem lesz probléma: a bolgár fővárosban számos idegennyelvű középiskola van; az ott érettségizettek egy vagy két nyelvet tökéletes beszédfokon ismernek.

Szófia, mint a bolgár társadalmi élet politikai és kulturális központja, egyben az egyetemi oktatás, a diákélet centruma is.

A nagyobb méretű rendezvények terén a szófiai egyetemisták jobb helyzetben vannak, mint a budapestiek:

a *„Dom na sztudenata"*, a központi diákház — a kisebb egyetemi-főiskolai klubok mellett — a szabad idő eltöltésének, táncestek, bálok szervezésének, politikai jellegű összejöveteleknek sokkal koncentráltabb lehetőségét biztosítja. (A „Dom"-ban lépett fel 1965 nyarán egyetemünk énekkara is.) Mindez a város szívében, az egyik legforgalmasabb téren álló négyemeletes épületben, a tudományegyetemtől ötpercnyire. *Egészen biztos, hogy a diákház a VIT eseményeinek is egyik centruma lesz.* A szabadtéri rendezvények számára a nagykiterjedésű, üde parkok biztosítanak megfelelő színhelyet. A több ezer külföldi vendég fogadására nem egy új szállót építenek, ezek később kollégiumok lesznek.

(L. I.)

Kultúrmunka — 1967.

Azt hiszem, nyugodtan elmondhatjuk, hogy az 1967-es év a kulturális munka nagy fellendülését hozta egyetemünkön. Ennek legfőbb bizonyítékai a számok.

Az elmúlt évben a kultúrosztály rendezvényeinek mintegy 30 000 látogatója volt.

Ebből viszonylag kevés esik a nagy báli rendezvényekre, (kb. 3000 fő) a többi a klub, filmkör, közönségszervezés stb. szervezésének látogatója volt. Ezek a számok önmagukban is nagyok, de még nagyobb előrehaladást mutatnak, ha összehasonlítjuk az idei évet az előző évek rendezvényeinek látogatottságával.

Például: 1964/65 tanév II. félévében a klubrendezvényt látogatók száma 450 fő; 1965/66 tanév I. félév: 4500 fő; 1966/67 tanév II. félév: 6964 fő.

Megnőtt a rendezvények száma, új, méltán népszerű szervezések is napirendre kerültek: Disc Jockey-klub, Mopresszó stb.

Viszonylag kevésbé látványos, de igen eredményes munkát végeztek a közönségszervezők. Nagymértékben megnövekedett vevőkörük és a tájékoztatást is igen jól megszervezték. Ennek bemutatására csak egyetlen számot: színházi bérleteket 1965/66-ban mintegy 500-at adtak el, míg 1966/67-ben több mint ezret.

A kultúrosztály tevékenységének gyakorlati megvalósítói az egyetem hallgatói közül kerülnek ki.

Csak dícséret illetheti a közönségszervezést, a rendezőgárda, a klub stb. aktivistáit, akik áldozatkészségükkel, ötletgazdagságukkal biztosítják az egyetem hallgatóinak a kellemes, kulturált szórakozást.

A népi tánckar, és a zenekar talán a leghíresebb két csoport. *Több vidéki fellépésük volt, például Szenden vagy a közelmúltban Kisláng on.* Meghívásuk volt a nyáron Jugoszláviába és Olaszországba, azonban — rajtuk kívül álló okok miatt — mindkét útról lemaradtak. Szívfiai fellépéssel kárpótolhatták volna magukat, azonban közbe szólt a tragikus földrengés. *Az agrigentói néptáncfesztivált elhalasztották.* Ennek ellenére a csoport tagjai nem csüggednek, szorgos munka folyik — készülnek további feladatokra. (A népi zenekart egyéként nemrégen hallhattuk a rádióban — *Mosóczy Vilmos* vezényletével.)

Az énekkar ugyancsak szép eredménnyel zárta az 1967-es évet. Bulgáriai útjukon a közönség szeretettel, és sok tapssal jutalmazta művészetüket. Hazai fellépéseikben is bizonyították magas színvonalú tudásukat. Az év elején eltávozott az énekkar karnagya, s így ez egy ideig problémát jelentett, ma már azonban ez a kérdés megoldódott, *Födör Béla,* a Zrínyi Akadémia karnagya vette át az énekkar vezetését. *Legközelebbi nagy feladatuk Keszthelyi Helikon.* Idén szeretnék megismételni a néhány évvel ezelőtti kiváló szereplésüket, amikor is aranyérmet nyert az együttes.

Problémájuk van elég.

Fenyeget az „elöregedés" veszélye, hiszen az énekkar egyharmada végzett hallgatókból áll. A másik problémájuk anyagi természetű. Külföldi fellépéseik mindeddig 'önköltségi alapon mentek, és nem kaptak egy fillér támogatást sem.

A csoport szeretne Lengyelországban és a Szovjetunióban, Rigában fellépni. Azonban az utazás drága és az egyéb kiadások is meglehetősen nagyok, viszont a tagok pénztárcája vékony, így ha nem kapnak valamiféle támogatást, ezek a szép tervek kútba esnek.

A színjátszó csoportról lapunk legutóbbi számában már szó esett.

Ha nem is tekinthető önálló művészeti csoportnak, mégis meg kell említenünk a NEOTON-együttest. Megalakulásuk óta egyenletes fejlődést mutatnak és hétről hétre igen sok szórakozni vágyót vonzanak egyetemünk klubjába. Fejlődésük 1967-ben érte el eddig legmagasabb szintjét. Igen gyorsan sajátítják el a legújabb, legnépszerűbb számokat, és kitűnő interpretálásukban ezek ugyanolyan élvezetesek, mint eredeti előadásban. Saját, szerzeményeik igen magas színvonalúak. *Vujicsics Tihamér* szerint — aki nemrégen meghallgatta az együttes próbáját —, nemcsak a zene, hanem a szöveg is kitűnő!

Csak néhány tételt tudtunk felsorolni a kultúrosztály múlt évi munkájából, azonban — úgy hisszük — ennyi is elég annak bizonyítására, hogy a munka igen eredményes, gyümölcsöző volt.

L. P.

Királyok és újra királyok

(Miért nehéz a középkor?)

Szorongással gondoltunk — főleg az elsőévesek — a gazdaságtörténet-vizsgára. Érzésem szerint megkönnyítené az anyag elsajátítását, ha bevezetnék a következő szerény javaslatomat:

1. Egy évszázadban lehetőleg három és azonos nevű király uralkodjék. S megkönnyítené a dolgot, ha az első király a század első évétől 50-ig, a második 75-ig, a harmadik 100-ig lenne a trónon. Még tisztább az eset, ha a „Nagy Király" (lásd 2. pontot) 50 évig uralkodna. A fennmaradó 50-et viszont csak kettővel lehet tisztességesen osztani. (5-tel, 10-zel való osztás már nagyban emelné az aktuális királyok számát.)

2. Az első király lenne az ún. „Nagy Király", amikor fellendül a gazdasági élet, eltörlik a vámhatárokat és a boszorkányégetést, bevezetik az egységes villamosbérletet, nyugdíjat kapnak a hóhérok stb.

3. A háborúk általában a század elejétől számított 10. évben lennének, s az ún. hódító háborúk után 10-ben (lásd 4. pont) város valamelyikében kötnének békét.

4. A békekötésre kijelölt városok: Brikett, Ladics. Mezőcsát, Wasistdas (a fent leírt abc-sorrendben) követnék egymást évszázadonként.

5. A második király csak a „fürödtek még" rovatban szerepelne, de hogy valamit ők is csináljanak, letörik a kiskirályok hatalmát, duplájára emelik a postakocsik tarifáját stb.

6. Mivel a királyok kora minden országban más-más időpontra esik, a forradalmak mindig a 6. és 9. „Nagy Király" után következik be, amikor is kikiáltják az alkotmányos monarchiát és rendeletileg megszüntetik a királyság intézményét.

Ezzel a dolog történelmi része be is fejeződik. Hátra van még a gazdasági fejlődés tisztázása.

7. Minden harmadik „Nagy Király" alatt lezajlana egy ipari forradalom, amikor szűgyhámozzák a lovakat, felfedezik a lábítós szövőszéket, a csövön a lyukat és a spanyolviaszt, a puskaport stb.

Aztán a következő ipari forradalomban a könyvnyomtatást, a gőzgépet, és a pasztörizált tejet. Új eljárást alkalmaznak a kohászatban, a kereskedelemben és bevezették a 13+1-es totószelvényt stb.

Mindezek után egy konkrét példa: Korónia királyság történetének III. százada. Pontjaink értelmében I. Coron i. e. 1201—1250-ig a „Nagy Király" uralkodása alatt ipari forradalom zajlik le, ő vezeti be a coroni nyelv általános használatát, jó pénzt veret, a koronát, sőt, új törvényeket ad ki Juris Coroniae címmel. Majd 1210-ben háborút indít, melyet mezőcsáti békével fejeztek be. II. Coron (1250—75-ig) uralkodása alatt megtámadta Radiriát, a háborút halála után III. Caron (1275—1300-ig) folytatta, majd 1280-ban fegyverszünetet kötött. A háborút lezáró békét 1310-ben Wasistdasban kötötték meg stb., stb.

Egyesek most azt mondhatják, már úgyis mindegy, hiszen a történelem menetét utólag megváltoztatni nem lehet. Van benne valami... Lehet, hogy javaslatom még a királyság kora előtt kellett volna megtennem. A történelmet utólag megváltoztatni akaró lángelmék mindig 1948-ban vagy annak többszöröseiben (pl. 5844-ben) születnek.

—bors—
(született: 1948-ban)

Búcsú Gyuszitól

Néhány nappal ezelőtt tragikus körülmények között elhúnyt Cserey Gyula, II. éves tanári „C" szakos hallgató, lapunk és a kultúrosztály munkatársa.

Sokan ismertük és szerettük őt... Nemrég még együtt mókáztunk, beszélgettünk vele, tervezgettük a jövőt. S néhány napja egy temetőben ezt olvashattuk a koporsón: „Cserey Gyula, élt 20 évet"...

Minden emlékeztet rá: a barátok a folyosón, az előadótermek, ahol együtt csatangoltunk, tanultunk, s a „Közgazdász" szerkesztőségi szobája, hová belépve annyiszor kérdezte: „Na, mi újság, gyerekek?"...

Szeretett élni — ezt mutatta minden mozdulata, egész lénye. Egy pillanatnyi megingás, és — most halott...

Nem felejtjük el őt soha...

Tánczenei hangverseny — vetélkedővel fűszerezve

Belépek a klubba. Óriási nyüzsgés, meleg, beszélgetés zsongása fogad. Az *Országos Rendező Iroda,* tartja országjáró műsorának: a Beat-parádénak főpróbáját egyetemünk klubjában. Kisebb fajta szerelő ktsz közreműködésével végre készen áll az *Omega*-együttes, és felcsendül az első szám: „El kell most mennem..." Természetesen nem mennek el, jó is hogy maradnak, sőt jön régi ismerősünk, *Pálos Miklós,* akire talán többen emlékeznek még a múlt évben tartott vetélkedőről. Ő konferál ma este. Ismerteti a programot: E szerint az *ORI* újszerű előadásokkal kísérletezik;

vetélkedővel egybekötött tánczenei hangversenyeket rendez, ma első alkalommal.

Máris kiválasztják a közönség sorai közül a boldogtalan versenyzőket, (magam is voltam szerencsétlen résztvevő), és máris elkezdődik mind a vetélkedés, mind a hangverseny. Az utóbbi nagy sikerrel folyik. *Märy Zsuzsa, Izsman Nelly, Dobos Attila, Németh József* — szóval nagy nevek futnak. Kisebb problémák azért adódnak: *Dobos Attila* például *Rózsák* című számának előadása után, odafordul a zenekarhoz, és barátságosan de halkan megjegyzi: „Olyan volt gyerekek, mint egy gyászinduló". Más alkalommal az egész zenekar vagy két hanggal lejjebb játszik, mint ahogy *Märy Zsuzsa* énekel, de ez már nem nagy probléma. „Utána futnak" a fiúk, elvégre jó zenészek. Mindez nem zavarja az est hangulatát egy cseppet sem.

Közben a vetélkedők csendesen kínlódnak oldalvejszt egy asztalnál. Igaz, nem állnak megoldatlan feladatok előtt, de mégis jobban szeretnék egy biztonságos fotel mélyéről szemlélni és hallgatni az előadást. Nézetem szerint,

nem szerencsés ötlet tánczenei hangverseny közben vetélkedni.

Ez nem „Ki mit tud?" és nem is vegyes felvágott.

Mindamellett a vetélkedőnek is sikere volt. Csodálatos tulajdonsága a *közönségnek,* hogy ha szórakozni akar, akkor szórakozik. Még akkor is, ha a konferanszié gyalog megy Mekkába az ellenkezőjéért. Ha egyszer megjön a közönség jó hangulata, akkor az elpusztíthatatlan, lehet az az előadás bármilyen rossz.

Ennek ellenére a klub vezetőségétől szerencsés ötlet volt, hogy otthont adott ennek a főpróbának. A fárasztó vizsgaidőszak végén még ez is kellemes kikapcsolódást adott a hallgatóknak, akik 2—3 óra alatt elfelejtették a matematika vagy a politikai gazdaságtan gyötrelmeit. Igazán nem a vezetőségen múlott, hogy milyen volt az előadás.

—vász

Fiatal cikkírók érvényesülési lehetőségeiről — a szakfolyóiratok tükrében

Lapunk november 4-i számában már hírt adtunk a „rejtélyes" *FKB-ről, a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségén* belül működő *fiatal közgazdászok bizottságáról.* Mégis kevesen ismerjük ennek a szervezetnek a működését, céljait — pedig számunkra — leendő közgazdászok számára — ez nem is lényegtelen!

Az MTESZ ipargazdasági bizottsága mindig központi feladatának tartotta a fiatal közgazdászokkal való rendszeres kapcsolat fenntartását, értve ezalatt a támogatást, de mozgósítást is.

Ezt a célt szolgálja a február 29-ére tervezett ipar- és közlekedésszakosokkal való „fórum"-szerű vita,

és ezért született meg a felhívás is, hogy minél többen kapcsolódjanak be a közgazdász-újságírói munkába.

Kölcsönös a kapcsolat, kölcsönösek az előnyök is. Az *FKB* hasznos ötletekkel, tapasztalatokkal segíti a fiatal cikkírókat, ugyanakkor a szaklapok is rendkívül sok — általános érdeklődésre számot tartó — gyakorlati problémáról értesülnek. Ez derült ki január 29-én, az első megbeszélésen is.

Az *Ipargazdaság* c. folyóirat szerkesztőségének képviseletében *Antoniewicz elvtárs* átfogóan ismertette a szerkezeti követelményeket: a különböző elméleti-rendszertani, -módszertani ismertetők terjedelme 10—20 gépelt oldal. Megjelenhetnek szemle jellegű cikkek is irodalomkutatás, rendszerezés alapján; itt a kritikai elem kevésbé dominál. Ha az írás valamilyen módszernek, gazdasági számításnak stb. konkrét megvalósításáról, alkalmazásáról szól, elegendő 4—10 oldalnyi terjedelem is. A beküldött cikkeket lektori vélemény alapján közlik (azért nem kell megijedni...) tehát ezek csak a lapzártát (minden hónap 10—15-ét) követő második hónapban jelennek meg.

Talán mindezek elé odakívánkozik még egy sűrűn felvetett probléma: milyen témákat lehet felhasználni?

Itt van *Iványi Katalin IV. éves iparos példája:* ő nyári szakdolgozatának „velejét" (a nyereségrészesedésről) dolgozta fel ebből a célból. Egy diplomamunka vagy disszertáció része — természetesen megfelelő színvonallal, és a lap profiljához igazítva — mind megjelenhet! (A tartalomból a lényeges rész kiválasztásához *Antoniewicz elvtárs* is segítséget nyújt, az *Ipargazdaság* pedig — ha az írás nem saját profiljába tartozik — megfelelő ajánlással továbbítja azt az „illetékes" szaklaphoz!)

Nagyon hiányzik például az ankétokról, konferenciákról, szimpozionokról szóló tudósítás.

Anyaggyűjtés közben, ha találkozunk újonnan, vagy nemrég megjelent könyvekkel, ezekről is lehet kritikai ismertetőt beküldeni. A fáradság itt is duplán megtérül, hiszen a tárgykör megismerésén kívül a folyóirat anyaggi dotációt is biztosít (nem is egy utolsó szempont...)

A *Figyelőt* — amint azt *Faklen elvtárs* ismertette — nagyon érdeklik a különböző gazdasági-publicisztikai jellegű írások.

A publicisztikai elemet lehet itt inkább kiemelni: a problémafelvetés a lényeges, a témamegközelítés — és kevésbé a sokoldalú elemzés.

A gyakorlatban is jártas közgazdászok pedig itt sok érdekes problémát tudnának felvetni.

Gyakorlatban is jártas... A „délelőttiek" természetesen még nem tartanak itt, de épp ezért, az ismeretadás, a problémafelvetés szempontjából fontos, hogy már most megismerjék az *MTESZ* munkáját, később pedig be is kapcsolódjanak ide — felhasználva az *FKB* nyújtotta segítséget is.

Nem lényegtelen ebből a szempontból *a Közgazdász* tevékenysége sem. Az itt folyó munkába való bekapcsolódás kiváló „előiskola": rendkívül sok olyan stilisztikai és egyéb, fogalmazási készséget fejlesztő ismeretet nyújt, amit később épp ezeken a területeken kiválóan lehet hasznosítani.

— Igy —

Elmélyülés

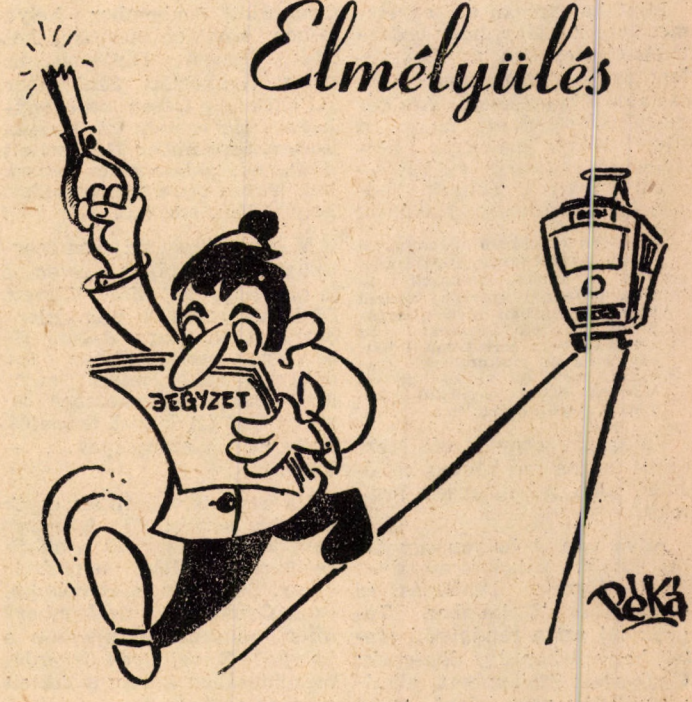

(Papp K. rajza)

Tanyázda

KOLLÉGIUMBAN

Bealkonyodott a pesti égbolt. Az utcákon vibrálnak a neonok, emberek sietnek hazafelé. A házak ablakaiban sorra gyúlnak a fények. Az ablakok mögött egy-egy család éli boldog vagy kevésbé boldog életét. A kályhában pattog a tűz, a kisebbik fiú most készíti számtanleckéjét. Nővére már egyetemista, neki külön szobája van, ott készül az analízis vagy a pg. vizsgára. Tanul. De csak néhány órára van kiszakítva családi környezetéből. Csak ki kell lépnie az ajtón...

Rudas László utca 8. Kívülről ugyanolyan szürke, négyemeletes ház, mint a többi. Csak egy tábla hirdeti, hogy itt van a Közgáz kollégiuma. A „Kolesz" 120 lánynak igyekszik otthont, barátságos, meleg légkört nyújtani. Hogy ez menynyire sikerül, a kollégium vezetőségének és öntevékeny lakóinak, azt próbáljuk ezen az oldalon néhány képben — írásban és fényképpel — felvillantani.

Társalgó

Nagy, köralakú helyiség, rejtett világítás, kényelmes fotelek. Egyik asztalon táskarádió szól, arra tartok én is:

— Mi a véleményetek a kollégiumról? — teszem fel az első kérdést.

Rövid szünet, majd szinte varázsütésre, egyszerre kezdenek beszélni.

— Szerintem az a legjobb, hogy a közlekedés szempontjából nagyon jó helyen fekszik a kollégium — mondja Kovács Emma III. évfolyam tervmat. szakos.

Sipőcz Mária: — Nincs nagy zsúfoltság a szobákban kényelmesen elférünk. Van könyvtárunk és sportszobánk is.

— Jól el vagyunk látva gépekkel, minden emeleten van porszívó, padlókefélőgép, vasaló, ami igen nagy könnyítés számunkra.

Akadnak persze bíráló megjegyzések is.

Kiss Zsuzsa: — Én eddig a Róberten laktam, tudom, hogy mindenkinek rossz véleménye volt arról a kollégiumról, de én szerettem ott lakni. Ott kaptunk reggelit, ebédet és vacsorát is, és a vizsgaidőszakban ezért nem kellett az egyetemre bejárni. Itt sajnos, nem lehet étkezni.

— A házirendben van egy pont, amivel többen nem értünk egyet. Délután háromig ugyanis nem lehet a kollégiumot felhívni, sem onnan telefonálni. Ez a tanítás alatt még hagyján, de a vizsgaidőszakban nagyon kellemetlen számunkra.

A DB

Vagy szebben mondva, a kollégiumi diákbizottság. Bár itt a koleszban még Sebeszta Mária is csak így, rövidítve emlegeti. Pedig ha valakinek, neki tudnia kell, hogy is hívják. Ő ugyanis a bizottság titkára.

— Mi a véleményed a kollégiumi életről, a hallgatókról?

— A kollégium nagyon jól van felszerelve, a lányok többsége 3—4 ágyas szobákban lakik. A szobák közötti kapcsolat jó, meleg, barátságos, közösségek alakultak ki. Előfordult már olyan is, hogy egy felsőbb évfolyamos lány, nem ment hatágyasból kétágyas szobába, mert nem akar elszakadni barátnőitől. Ugyhogy ilyen vonatkozásban nincs probléma.

Ami kifogásolható, a lányok elvárják a DB-től és a kollégium vezetőségétől, hogy mindent megtegyenek értük. Ők azonban nem használják ki megfelelően a lehetőségeket, a kollégiumért semmit sem tesznek, mindenki saját, egyéni problémájával van elfoglalva.

— És mit szólnak ehhez a lányok?

Dobó Katica IV. évfolyamos:

— Ez nem egészen így van. A DB döntése értelmében például, a lányok maguk takarítják szobáikat. Szavazással döntötték el a kérést, s egyetlen szoba sem volt, ahol a takarítónőkre hagyták volna a munkát.

És az sem állja meg a helyét, hogy nem törődünk egymással — kapcsolódik a vitába Kertész Erzsébet, aki civilben a matek konzultáció vezetője és mint ilyen, felelős pozíciót betöltő személy, a DB tiszteletbeli tagja. Úgy tudom, mi vagyunk az egyetlen kollégium, ahol a diákok konzultációkat tartanak matekból, pg-ből, statisztiákból, attól függően, mikor mire van igény.

No, most tegyen igazságot az ember...

Még Hirschlert is

meghívtuk egyszer a klubba — mondja Dobó Kati, aki mellesleg DB kultúros. Igyekeztünk ismert embereket meghívni, akik a diákok érdeklődésére számot tarthatnak.

— Nevek?

— Berkesi András, Váczi Mihály, hogy csak az utóbbiakat említsem. S járt nálunk Venczel Istvánné, Kiss Arthur, egyetemünk filozófiai tanszékének vezetője, egy divattervező és még sokan...

— Látogatottság?

— Hát az attól függ, kit hívunk meg. Volt már olyan eset, hogy csak huszan voltunk és elvitatkoztunk este 7-től éjjel 2-ig.

— Egyéb rendezvények?

— Két hangversenyt rendeztünk a Zeneművészeti Főiskola hallgatóinak közreműködésével, megemlékeztünk az Októberi Szocialista Forradalom 50. évfordulójáról is.

— Legnagyobb problémád?

— Konkurrálni az egyetemi klubbal.

Genczwein Ferenc

igazgató elvtárssal irodájában beszélgettünk: Megnyerő arcú, mosolygós ember, tekintete azonban elárulja, hogy szigorú is tud lenni. Mikor megkérdezem tőle, mit tart a legfontosabbnak a kollégiumi nevelésben, elgondolkodik, s csak rövid idő múlva felel:

— Alapelvem, hogy jog nélkül nincs és nem is lehet felelősségvállalás. Éppen ezért biztosítjuk a DB-nek a döntési jogot még a legkomolyabb kérdésekben is. A DB viszont — folytatja némi büszkeséggel — semmilyen kérdésben nem hoz döntést nélkülem. Ez az együttműködés hallgatólagosan jött létre köztünk, mind a vezetőség, mind az otthonban lakó lányok hasznára.

— Milyenek a lányok, volt-e valamilyen probléma?

— Különösebb probléma nem merült fel, az otthon lakói rendesek, fegyelmezettek. Mindnyájan tudják, érzik, hogy itt a tanulás az alapvető követelmény. Amin még javítani kellene: többet lehetne foglalkozni a tudományos diákköri pályamunkákkal, az aktivitás lehetne még nagyobb a konzultációkon. Ha jól emlékszem, Marx György írta, a legutóbbi Új Irásban, hogy a tudományok megkétszereződésének ideje ma már mindössze 10 év. Ezen kellene egy kicsit elgondolkodniuk és az önképzésre több időt fordítani.

— Mik lesznek a következő beruházások?

— Anyagi helyzetünk, hála az egyetem gazdasági szerveinek, meglehetősen jó. Most kaptunk új asztalokat, székeket, szó van a régi szekrények kicseréléséről is. Veszünk egy új tv-t, mert a meglevő kettő már régi, és az egyik teljesen használhatatlan, egy új rádiókészüléket, és úgy gondolom, hogy a mai korban már nem luxus, ha a klubon kívül minden szobát is elláttunk egy-egy zsebrádióval.

Necces volt!

A sportszobában pezseg az élet. Pattog a kaucsuklabda, nyúlik a gumikötél, villan az expander.

Itt ismét Sós Zsuzsi kalauzol:

— Nagyon örülünk ennek a helyiségnek, így legalább nem kell messzire menni egy kis lazításért. Van pingpongasztalunk, gumikötelünk, sakkfelszerelésünk, úgyhogy meglehetősen jól el vagyunk látva, ahhoz képest, hogy más kollégiumban még helyiség sincs ilyen célokra. Tavasszal szeretnénk megrendezni a lányok páros pingpongbajnokságát. Ahogy a játékot elnéztem, a bajnokság nem lesz valami hajde színvonalas, de hogy ötletnek és testedzésnek príma, az biztos.

A gondnok néni

Gyurkó Péterné. Eszembe jutnak az intelmek: el ne felejts róla is írni, tudod, ő az, akiről azt szokták mondani, túl jó szive van. Ha egy fokkal jobb lenne, már el kéne rontani. Nem szokott nagy hangon ígérni — mindent megcsinál csendben. Két éve van a kollégiumban:

— A kollégiumi élet minden problémáját ismerem. Nagyon szívesen elbeszélgetek a lányokkal, segítek mindenben, még személyes problémáikkal is gyakran fordulnak hozzám. Persze vannak nagyobb problémák is —, no, nem azért, mintha a magánügyek nem lennének fontosak —, ezeket a diákbizottsággal és az igazgató elvtárssal közösen beszéljük meg. Ha lehetne csak egy dolgot szeretnék kérni mindenkitől: a berendezésre, a felszerelési tárgyakra vigyázzanak egy kicsivel jobban. Akkor nem lennének szőnyegbe taposott cigarettavégek és a hajszárító sem romlana el gyakran. Egy kis figyelem, egy kis vigyázat, és máris jóval kevesebb a probléma, de azért így sincs sok — teszi hozzá és mosolyog, mert már megint 20—21 éves kislányait kell szidnia. No, nem nagyon, csak egy kicsit, amolyan ejnye-ejnye formán.

A tanulóban

Csend, csend és mégegyszer csend. Az asztalok mellett és tetején a legkülönbözőbb pózokban hatolnak be a lányok a tananyag rejtelmeibe. Nem is zavarok sokáig. Ami meglep: csak az egyik helyiségben lehet vágni a füstöt. A másik szobára akár ki lehetne tenni a „Nem dohányzó!" táblát. Hát igen, így kell, békésen egymás mellett élni.

A tanulmányi eredményekről már a folyosón tájékoztat Sós Kati, a diákbizottság tanulmányi felelőse:

— A kollégium tavalyi átlaga 4 egész fölött volt. Igaz, hogy nincsenek elsőseink —, akik tudvalevően rontani szokták az átlagot —, de még így számítva is, messze vertük az összes diákotthont — mondja és hangjából némi lokálpatrióta büszkeség csendül ki.

— Esténként meddig lehet tanulni?

— Reggelig — mondja — majd hozzáteszi —, nálunk 11-kor van villanyoltás, de csak a folyosókon. A társalgóban, a klubban, a tanulószobákban ki-ki addig tanulhat, ameddig akar.

És hogy valóban akarnak, az meglátszik az eredményen is.

Az utcák elnéptelenedtek. Az utolsó 49-es már félig üresen csörömpöl a Bajcsy-Zsilinszky úton. A lánykollégium ablakaiban sorra hunynak ki a fények. Már csak itt-ott hajol valaki a könyve fölé és tanulja a mátrix számítást, vagy a népgazdaságtervezést. Ez a nap is véget ért. Alszik a kollégium. Álmában mindenki otthon jár, a mongol kislány Tatgar Cecege talán éppen Ulan-Bator főutcáján sétál... Hiába, hiányzik az otthon, a család, bármennyire is jó a kollégium. Mert hogy a kialakult légkör jó, megvannak a kedvező feltételek a tanuláshoz, a szórakozáshoz, azt reméljük, ezen az oldalon sikerült bemutatni.

Borsi György — Daubner Katalin

Lucullusi kényelem — vizsga előtti izgalom

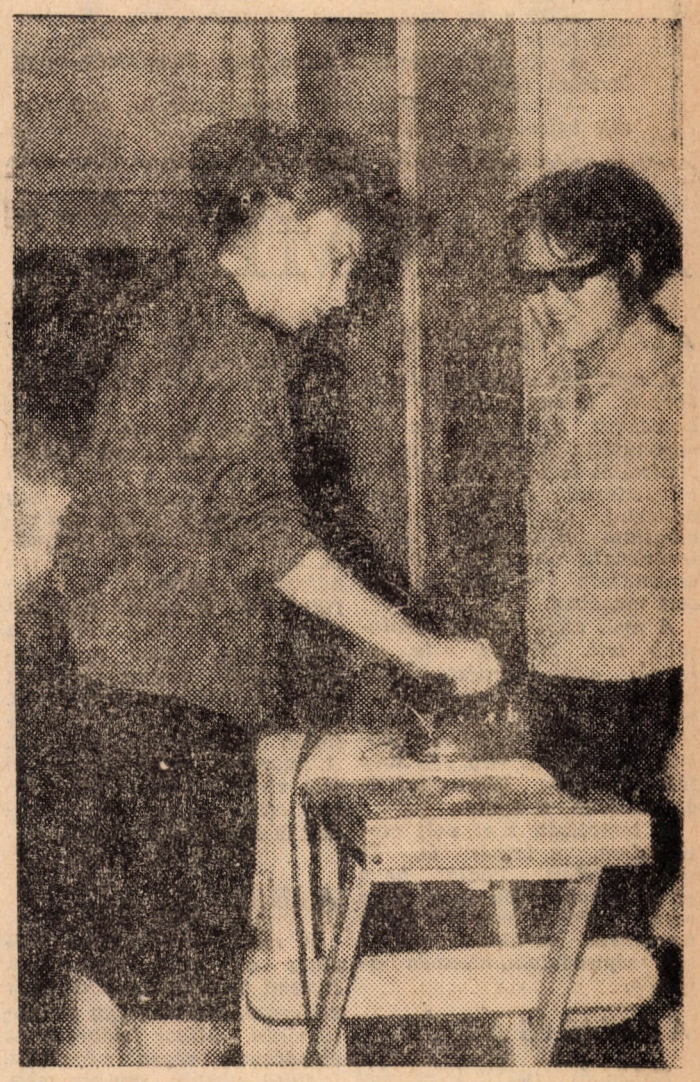

Vasalni is tudni kell, kényes a műszál. Bánki Gyuláné és Tatgal Cecege e téren is átadják egymásnak tapasztalataikat.

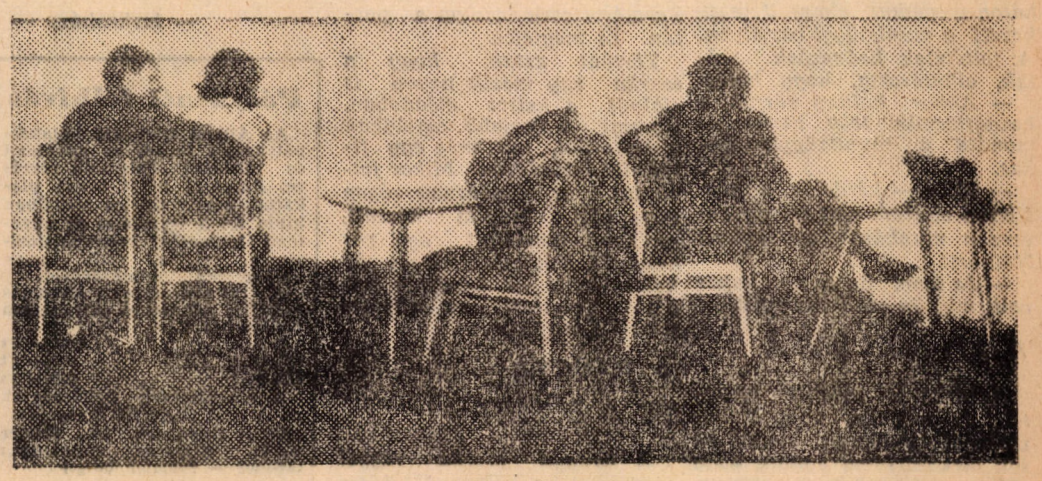

Susogó — a társalgóban. (Kádár J. felvételei.)

APRÓSÁG

LÁTOGATÁS. Az ember (már az ilyen magamfajta otthonlakó) nem is hinné, milyen problémákat okoz a látogatás egy kollégiumban. Eddig ugyanis, ha ez a kislány járt egy fiúval, csak a társalgóban találkozhattak. A DB kidolgozott egy javaslatot, amelyet a vezetőség, élén Genczwein elvtárssal hosszas vita után elfogadott és a házirendbe beiktatott e szerint szerdán, pénteken és vasárnap fiúkat nem csak a társalgóban, hanem fenn a szobákban — tehát sokkal otthonosabb környezetben — is lehet fogadni. No, nem olyan egyszerű a dolog, kell hozzá személyi, meg hogy a kislány lejöjjön érte, illetve visszakísérje a kapuig a fiút, legkésőbb este 9-ig. Túllépte már valaki az időt? Nem. Attól ugyanis, a DB a látogathatási jogot megvonja. Volt már valami zűr ezzel kapcsolatban? Nem. Számíthat-e tehát a vezetőség a lányokra és a DB-re? Igen.

Egy kis statisztika

A kollégiumnak egy lány ellátása 1965-ben 3220, 1966-ban pedig 6267 forintba került. Ebben az összegben benne van a kollégisták szállása, étkezése, fűtési, világítási költségek, személyzet, ágynemű stb. A Rudas László kollégiumban 120 lány lakik, egy kis fejszámolás után, mindenki láthatja, hogy a kollégium fenntartásának évi költsége 700 000 forint fölött van. És, hogy mit fizetnek vissza a kollegisták? Gyakorlatilag semmit. Azt a 200 forintot ugyanis, amit a szállásért és étkezésért havonta fizetnek, ösztöndíjfizetéskor, szociális segély címén kapják kézhez.

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

KÖZGAZDÁSZ

a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

PECH

AZ EGÉSZ ÚGY KEZDŐDÖTT, hogy karácsonykor a fejemre dőlt a fa... A tűlevelek szépen kibarázdálták a képemet, úgy néztem ki, mint a szántóföld őszi mélyszántás után. Karácsony másnapján, persze nem tanul az ember, pláne ha barázdás a képe. Sőt a Zsuzsa is kiröhögött, ... nem nevetett, hanem szabályosan röhögött, és idézte a fent említett hasonlatot. Persze összevesztünk...

Huszonhetedikén megbántam a dolgot, és evett a penész, hogy ki kéne békülni. Persze penészes állapotban nem lehet tanulni. Nem is tanultam. Huszonnyolcadikán végre sikerült vele beszélnem, a képem is rendbe jött, kibékültünk, és este csaptunk egy jó kis bulit. Tanulás persze megint alma. 29-én Zsuzsa meghívott, hogy menjünk el szilveszterezni egy barátnőjéhez. Kellékek beszerzése (bor, sör, pálinka, gin stb.) elvette az egész napot, este nem volt kedvem, és így újra nem tanultam. Kezdett idegesíteni a dolog, mert 3-án vizsgáznom kell. No, nagy gáz azért nincs, van még 3-ig idő; 30-án, már majdnem belenéztem a könyvbe, de ekkor eszembe jutott, hogy nincs könyvem. Nyomás a boltba — ott sincs. De azért sikerült egyet felhajtanom, persze addigra megint este lett, amikor jött a nagy kérdés: Miért beszél annyit Mrs. Pipper? ... Aznap mégis átvettem az első 200 oldalt a tv-híradó második kiadása alatt. Szilveszter reggelétől már előre örültem az esti jó házibulinak, persze ilyen előre örülős periódusban sem tud tanulni az ember. Este: buli reggelig, reggel: alvás estig, úgy, hogy 1-én pláne nem tanulhattam.

2-ÁN KEZDTEM MÁR határozottan rosszul érezni magam. De az új évet mégsem kezdheti az ember tanulással még kabalából sem, jól is néznék ki, ha ezután egész évben tanulnom kellene. Hu — még elgondolni is rossz! Így aznap sem tanultam. Elhatároztam, hogy a vizsga előtt 8-tól fél 9-ig átveszem a még hiányzó 400 oldalt. Így is történt. Fél 9-kor mentem be vizsgázni... 5 perc múlva már kint voltam... mintha egyest látnék az indexemben, hát lehet ez? Egyes, nekem, aki oly lelkiismeretesen vettem át az anyagot? Na, jó nem nagyon lelkiismeretesen, de akkor is, majd egy órát foglalkoztam vele! Hiába, pechem volt. Jelzem erre már karácsonykor is gondolhattam volna. A nagynéném, aki jósnő és kártyavetésből államvizsgát tett, utólag meg is mondta: „Fiam, mindennek az a karácsonyfa volt az oka."

Tanulság: Jövőre nem én fogom díszíteni a fát, de nem ám!...

(„Mister Pepper")

Egy egs.

Ez az eset *még decemberben történt. Angolból kaptuk meg a gyakorlati jegyeket az utolsó órán. A tanár először felolvasta az osztályzatokat, majd annak bürokratikus módja és rendje szerint beírásukhoz látott. Egyszerre felpillantott, ránézett barátomra.*

— Mondja, fiam, magát Kárásznak, vagy Kérésznek hívják?

A fiú, aki akkor már tudta, hogy átengedték, nagy hirtelen rávágta:

— Nekem tökéletesen mindegy tanár úr, csak tessék beírni az elégségest.

Találkozás egy „NAGY"-gyal

Ritkán adódik egy riporter életében akkora pillanat, mint az enyémben, éppen most. Itt ülök egyetemünk kiválósága Schwarchter Lojzi, elsőéves mindenes szakos hallgató előtt, aki jelenleg buzgón szárítja a jelesét indexe kartonográfia rovatán. És hogy miért olyan kiváló a Lojzi? Nos, ő volt az egyetlen, aki az idén kartonográfiából jelest kapott. De engedjük őt is szóhoz jutni:

— Hát nehéz volt, de megérte. Mert úgy már a világűrben is jártak már vagy tizen, de — és ezt minden szerénytelenség nélkül mondom —, mi ez az én teljesítményemhez képest... Hol ültek ők például végig 15 előadást! Vagy mikor magoltak be 2000 oldalt!?

— És milyen módszerrel készültél fel a vizsgára — kérdeztem Lojzit.

— A lehető legszisztematikusabban. Szeptember 19-én vettem kezembe először a könyvet, amely roppant érdekes volt, és nagyon lekötötte figyelmemet. Sajnos, ekkoriban még nem tudtam teljes időmet a kartonográfiának szentelni, mert egyes melléktárgyak, mint például a matek vagy a politikai gazdaságtan sok értékes percemet rabolták el. De karácsonyig így is sikerült átvennem az első 1000 oldalt. Kezdetben a könyv nyelvezetével kisebb nehézségeim voltak, de miután beszereztem a Pallas nagy lexikont és az Idegenszavak Szótárát mindjárt jobban ment az egész. És karácsonyra megkaptam szüleimtől a legújabb kartonográfiai gömböt, ami nagyon sokat segített. Nem mondom elég sok dolgom volt. Reggel hatkor keltem, és este 10-kor hozta be anyám az éjjeli kávét és elemózsiát, nehogy esetleg elaludjak, vagy éhenhaljak az éjszaka folyamán. Közben aludtam is néha, mikor egy kis kikapcsolódásra vágyva elővettem a pg. könyvet.

Sokat segített, hogy bejártam a tanszékre konzultálni, így aztán könnyebb volt megérteni például az 1743. oldal alján felvetett problémát.

— Na és mond, puskát nem csináltál?

— Azt nem, én egy önérzetes diák vagyok. Emiatt kellett aztán a vizsga előtti utolsó két héten reggel 4-től déli 12-ig azt magolnom, hogy hol eszik a legtöbb maniókát és miért olyan a kardamómum, amilyen, de látod, szól és felragyog az arca, sikerült, sikerült, és csak nekem sikerült...

— Őszintén gratulálok! — És mik a további terveid?

— Most leteszem a még hátralévő négy utóvizsgámat, és hogy tréningben maradjak, elhatároztam, megtanulom a telefonkönyvet A-tól K-ig. Te nem is hinnéd, milyen érdekes. Az egyik embernek Lajos a keresztneve, a másiknak Béla, az egyiknek ötre végződik a száma, a másiké 9-re, egyik Kovács a XII. kerületben, a másik...

Hogy a másik hol lakik, nem tudtam meg. Sietve magára hagytam egyetemünk NAGY fiát...

„Bors"

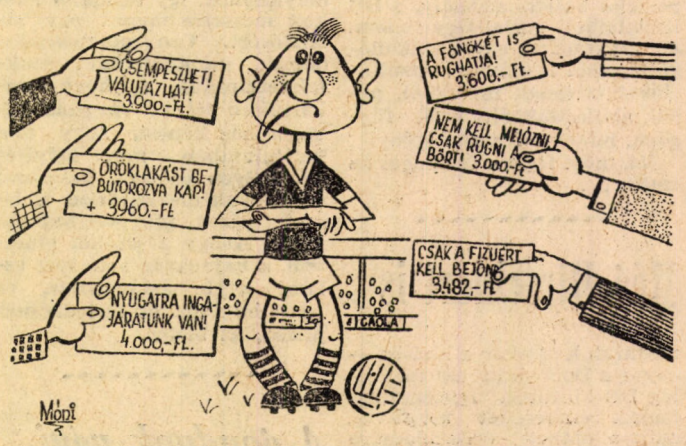

Közgáz Karesz álmodozik: haa közgazdászokra is így vadásznának...

Bábu helyett - Kinizsi

(Foto: Kulcsár J.)

Ki bírja tovább?

(Plasztikovideotonikus lázálom bőrkötésben)

Játsszák: sokan.
Kellék: még több.
Helyszín: szürke (arcszín is).
Idő: hideg.
Történik: sajnos...
Én: hát kellett ez nekem...
Énem (jobbik): Nna, harcra fel, Öcsi, ettől a vékonyka könyvtől csak nem ijedsz meg?
Én: megadóan veszem elő a KÖNYVET.
Címlap: (unatkozva röhög a képembe). Kóborlás az ökonomorfológikus kelevézológiában...
Én: Jézusmária...
Jézusmária (duettben): ezt neked hagyjuk, fiam...
Énem (jobbik: Nna, harcra fel, Öcsi, ettől a vékonyka könyvtől csak nem ijedsz meg?
Én (fogcsattogtatva ütöm fel az első lapot): Megeszlek, te!...

Első lap (alamuszi dög, hagyja magát átfutni, közben vigyorogva oldalbaböki a másodikat: „mindjárt hozzádér..."

Szemem (keresztbeáll, második lapon ugyanis már extrém szakkifejezések tüzijátéka csapkod, mint a mennykű!).

2. lap: kajlán somolyogva figyeli erőlködésemet.

Én: szavanként rágom a nyavalyást, a névelők és a kötőszavak adják hozzá az emésztéshez szükséges salátát...

Fogam: szomorú csikorgással kezd elvásni.

Jobbik énem: mit játszod meg magad, még csak dél van, és már a harmadik lapnál vagy...

Én: nyelem, de nem megy le...

Harmadik lap: méla undorral röpke másfél óra alatt megadja magát...

Hajam: vigyázzállásban mered az égnek...

Könyv: taktikát vált, (4. lapon csak nevek és dátumok + féloldal lábjegyzet) — azzal a hátsó gondolattal, hogy „nem elég puha még az ürge, nem érdemes még végezni vele..."

5. lap: rajtaütésszerűen spékel belém három újabb meghatározást...

6. lap: áttér a lassú tűzön pirításra, amennyiben szép hosszú körmondatokban sem mond semmit...

Én: bávatagon verem... — mármint a fejembe az anyagot...

Hold: lassan felkel.

Hideg: futkosni már nincs ereje, így csak tétován csámborog a hátam közepetáján...

Tizensokadik lap: az eddigi kedveskedések kombinációját alkalmazza.

Énem: jobbikbul balikba vált, és csendben züllésnek indul...

Bágyadt őszi légy: tapasztalatcsere céljából érdeklődéssel szemléli, ahogy a falon mászkálok körbekörbe.

Guta: tréningel egy box-zsákkal, láthatóan ütésre készül...

Huszonmégtöbbedik lap: sajtóhibás szakkifejezéssel megadja a kegyelemdöfést...

Guta: kéjesen csapkod — ezúttal engem...

Szemem: vállatvonva felakad.

Jézusmária: sajnálkozva veszi magához lelkemet.

Oktatási reform: egykedvűen szűrögeti le a tapasztalatokat egy teaszűrőn.

Könyv: összecsukja magát, csomagol, és lustán mászik vissza a sarokba, lesi hálója rezzenését, s szájaszélét nyalogatva vár az újabb áldozatra...

Vekker: morózusan csörömpöl, sietve nekiszalad a falnak, ércesízléseset koppan, s mogorván elhallgat.

Én + jobbik énem + tartozékaim: vidáman ébredtünk, azzal a jóleső tudattal, hogy „csak" egy valóságos egyetemi jegyzetet kell „kivégezni", ami az előbbieknél azért mégiscsak jobb (ha nem is sokkal...).

Sz. I. J.

ÁLLATMESÉK

A LAJHÁR ÉS A NYÚL

A nyúl egy napon rémülten ébredt. Iszonyú álma volt. Leszakadt a könyvespolc és agyonütötte. A nyúl egy egyetemistától telhető legnagyobb intenzitással elkezdett gondolkodni. Csak nem azért olvastam el ezt a sok szépirodalmat, hogy a végén agyonüssön — morfondírozott magában.

A nyúl ettől kezdve óvatosabb lett. Minden este lefekvés előtt megnézte, elég masszív-e a polc. A könyvespolc elég masszív volt, de a sok bizrizgálástól egyre jobban meglazult, míg egy szép téli éjszakán leszakadt és agyonütötte a nyulat.

A temetésén kint volt csoporttársa, a lajhár is. És megnyugodott. Tudta, hogy ez a szerencsétlen eset vele nem történhet meg. Méghogy agyonüsse az általa elolvasott szépirodalom. Micsoda hülyeség.

A KAKAS ÉS A TYÚK

Kakas és tyúk közgazdászokat felveszünk — olvasta egy tyúk a hatoson. Fogta a tollait és kitotyogott a plakáton megadott címre. Jelentkezett a munkaügyi osztályon. A feltételek kedvezőek voltak, elhatározta, hogy belép.

— Akkor holnap várjuk, a kezdőfizetése 1800 Ft lesz — mondta a munkaügyis kakas.

— 1800? — kérdezte a tyúk. Hiszen előttem vett fel ugyanerre a munkára egy kakast 2000-ért!

— Ja igen, de az egy kakas volt, míg ön csak egy tyúk.

A HIPI-HOPI BIRKA

A birka jól szabott torontáli szőnyegben, nagy csokor virággal vidáman sietett be sok birkatársával együtt, hogy elérje a nyolcórás csöngetést. Kár volt sietnie. A nyolcórás előadás elmaradt. Persze ezt csak úgy fél tíz felé tudták meg a „besiető" adminisztrátor-kisasszonytól. Régi jó hipi-hopi szokásnak megfelelően kapott egy szál virágot. A tízórai szünetben a birka felkereste a pénztárt, de társadalmi ösztöndíja még nem érkezett meg. Egy szál virág. Fél tizenkettőkor megtudta, hogy az új tornatankönyv háromezer forintba fog kerülni. Itt is adott egy szál virágot, ugyanúgy, mint a dékániában, ahova egy csekket kellett bevinnie, mert hangosan lihegett a folyosón. Fél egykor a menzán leöntötték levessel. Az utolsóval. A tettesnek odaadta utolsó szál virágát. Mert a mi egyetemünkön néha egy birkának is elfogy... a virága.

A MÉRLEGELŐ SZARKA

A szarka a napokban elaludt a kettes előadóban. Ilyesmi a legjobb családban is előfordul, hát még egy statisztikaórán. Mikor felébredt, az előadásnak régen vége volt. Indulni készült, amikor meglátott egy fél pár kesztyűt. Mit csináljak egy fél pár kesztyűvel? — kérdezte magától. Természetesen leadom a portán. És megtette.

Történt aztán, hogy a szarka egy másik napon is elaludt a kettes előadóban. Ilyesmi a legjobb családban is előfordul, hát még egy filozófiai előadáson. Mikor felébredt, az előadásnak régen vége volt. Indulni készült, amikor meglátott egy pár kesztyűt. Mit csináljak egy pár kesztyűvel? — kérdezte magától. Természetesen megtartom. És megtette.

A HANGYA ÉS A BÖLÉNY

A hangya szerda reggel vizsgázott a bölénynél. A televízió kedden este közvetítette a Liverpool—Ferencváros meccset. A hangya szerette volna megnézni, de még nem olvasta el az egyik ajánlott irodalmat. A hangya nem nézte meg Branikovics gólját, hanem elolvasta az ajánlott irodalmat. Utána mély, egészséges álomba merült. Másnap jókedvűen ment vizsgázni, pedig már sok rosszat hallott a bölényről. De most nyugodt volt. Úgy érezte nem érheti meglepetés. A tételcím elolvasásakor viszont csak azért nem vágódott hanyatt, mivel a hangyának köztudomásúan sok lába van. A papíron ez állott: ismertesse a Fradi tegnapi hadrendjét. Mert nem mindegyik bölény szereti a hangyát.

— farkasházy —

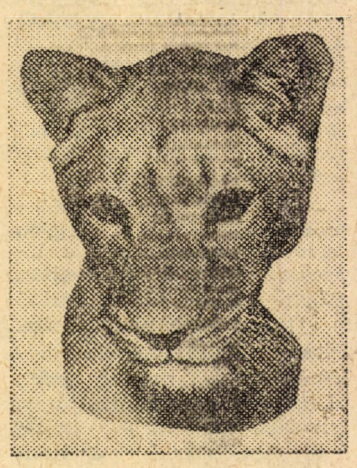

Pályázati felhívás

Az Állami Biztosító plakátpályázatot hirdet az egyetemi és főiskolai hallgatók részére. Pályázni lehet olyan plakáttal, amely ötletes formában hívja fel a figyelmet az egyetemi hallgatók balesetbiztosítására, grafika, fotó, vagy betűgrafika alkalmazásával.

A kivitelezésre alkalmas terveket az alábbi díjazásban részesítik:

I. díj:	**1000,— Ft**
II. díj:	**800,— Ft**
III. díj:	**600,— Ft**

A plakáttervek beküldhetők az Állami Biztosító igazgatóságához: Budapest, IX., Mester u. 72. (Glavina János tel.: 144—408 — február 29-ig.)

TÓTÁGAS - 68

Nagyérdemű közönség! Itt a nagy alkalom, ne szalassza el! **1968. február 24-én,** szombaton álarcosbál az Alma Mater regényes falai közt!

Ön, aki a zenét kedveli, használja ki a lehetőséget! Az aulában a világhírű NEOTON-együttes, a klubban a felülmúlhatatlan KLUB-trió, az étteremben az utolérhetetlen ROÓZ JÓZSI és bandája rezegteti meg a levegőt és a szíveket.

Vendégek: Vujicsics Tihamér, Angyal János, Poór Péter.

Fővédnök: Farkas István, teremminiszter. **Ceremóniamester:** Pataki János, klubparancsnok! **Főinkvizítor:** Alföldi Lajos! Monstre kavalkád! Szirtaki-bemutató!

Kit rejt a rejtélyes álarc? Megtudhatja reggel 5 órakor! Jöjjön már este 9-kor, nehogy egy percet is elmulasszon a számtalan egymást követő felejthetetlen szenzációból! A belépő ára egyetemünk hallgatóinak mindössze: 10 Ft, kívülállóknak csupán 20 Ft! Jegyét már ma váltsa meg a földszint 36-ban!

Ha nem jön el, nem tudja, mit veszít!

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Lapja.

Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt

Felelős szerkesztő: Kincses György

Szerkesztőség: Budapest, IX., Dimitrov tér 8. III 381. Telefon: 186—850/138.

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat.

Készül a Szikra Lapnyomdában.